

VERSCIJNT DES VRIJDAGS
2 SEPTEMBER 1932 - No. 14

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

DE AFLOSSING IN DEN KOPPELWEDSTRIJD
(KAPELLEBRUG)

Waarom is men eigenlijk niet eerder op de gedachte gekomen? Het is toch zoo eenvoudig, om in spoorwagens twee rijen zitplaatsen boven elkaar te maken. Een maatschappij in Pennsylvanië heeft zulke wagons gemaakt, en in een rijtuig van 20 M. kunnen nu 120 passagiers zitten.

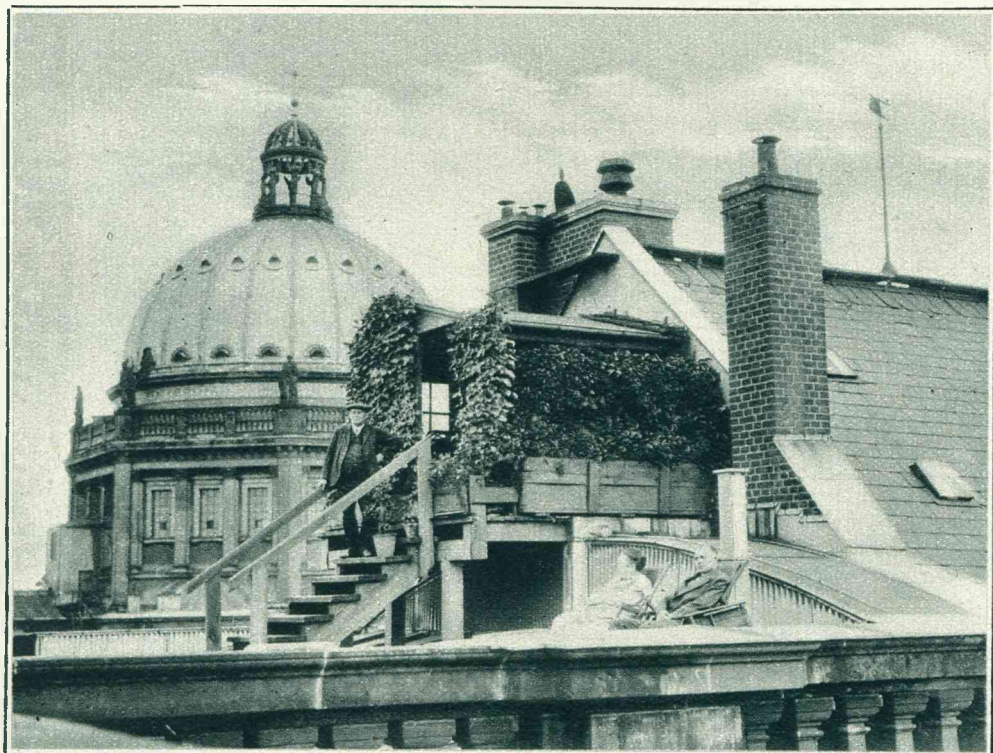

Waar prof. Piccard weer op de aarde kwam, na er ongeveer 17 K.M. boven te zijn geweest. Zijn ballon landde midden in een boomgaard in de omgeving van Verona.

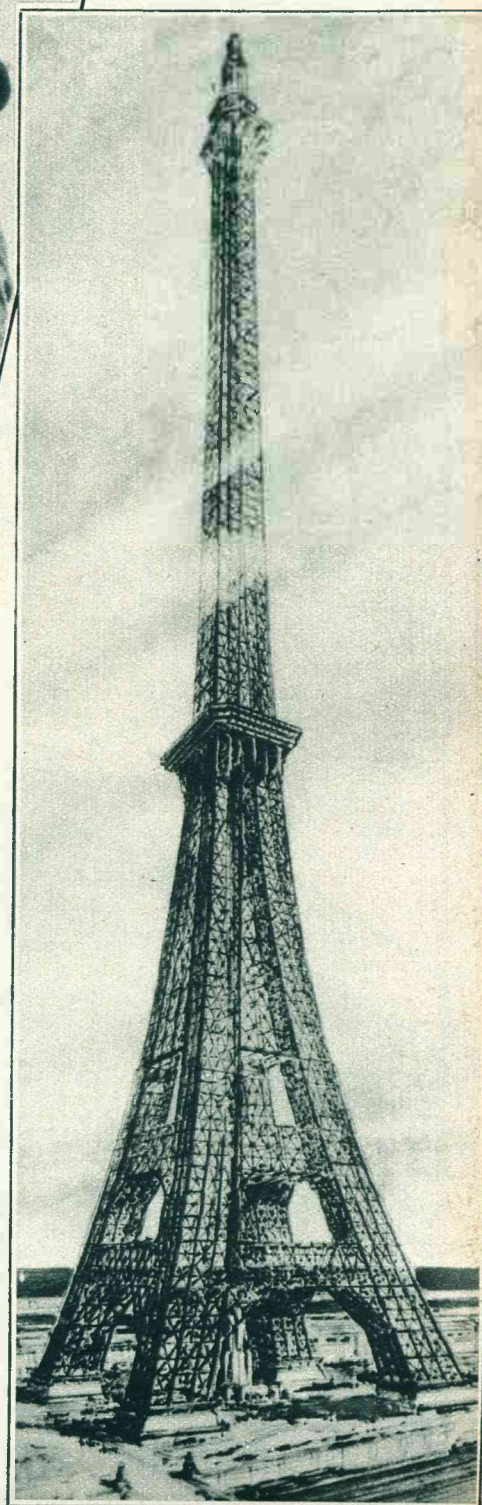
De Eiffeltoren van Parijs zal ver overtroffen worden door dit gevaarte, dat bij de Wereldtentoonstelling te Chicago gebouwd zal worden. De toren moet ongeveer 650 M. hoog worden en zal rond drie miljoen dollar kosten.

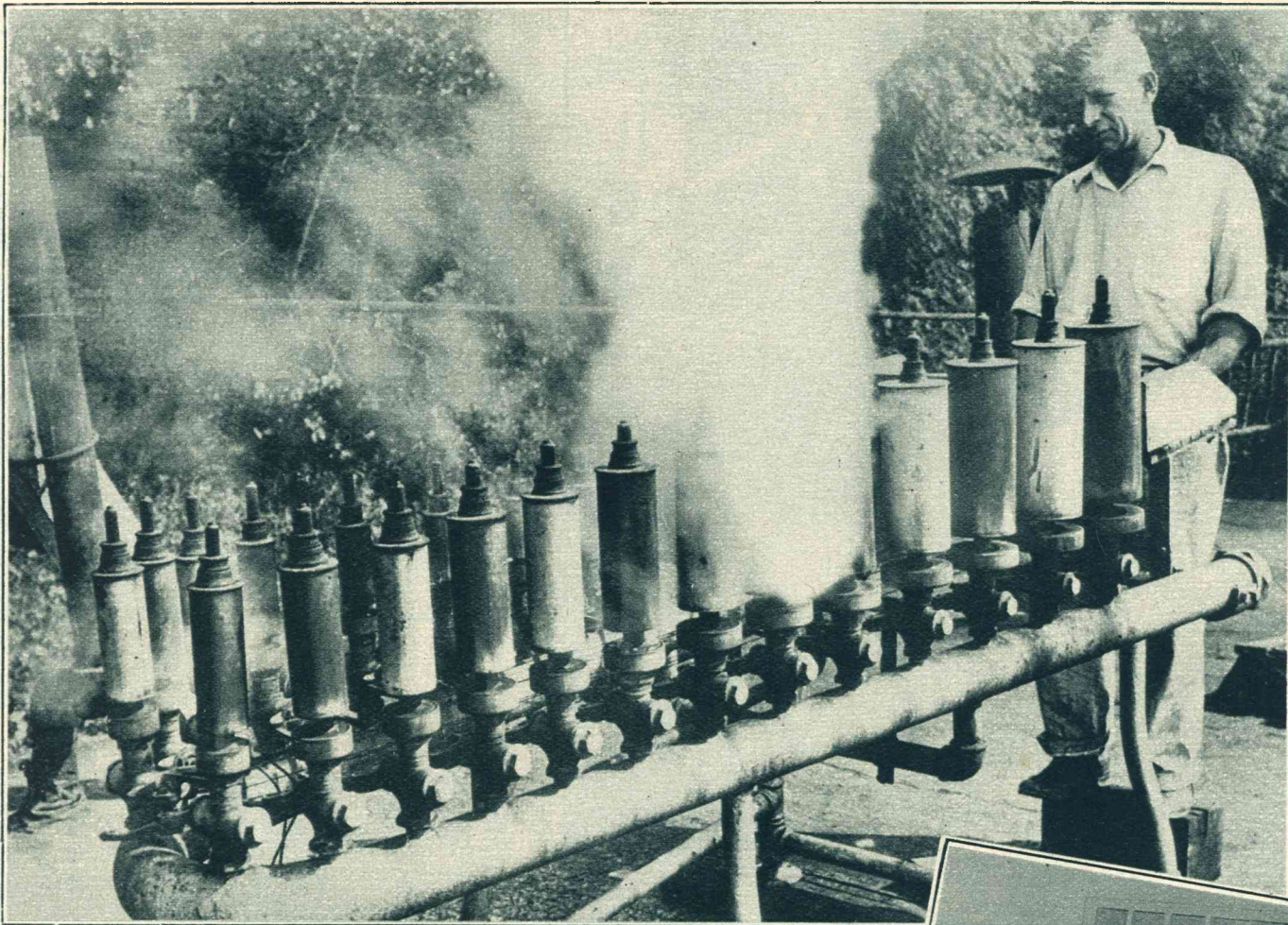
BUITEN NEDERLAND

Een eigenaardig rookverbod bestaat in het dorpje Waren in Zwitserland, waar men niet mag rooken als het waait, op straffe van 5 francs boete. Bij wind vreest men n.l. gevaar voor brand in de dichte bosschen in de onmiddellijke omgeving van 't dorp.

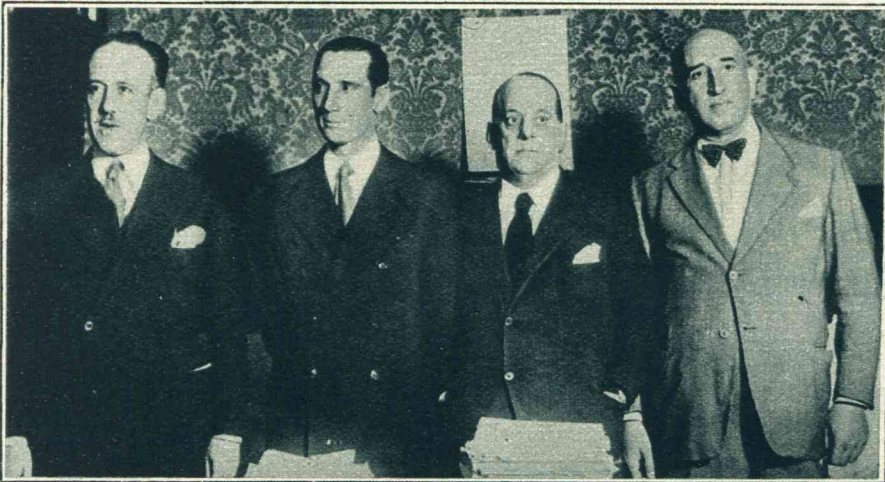
Een eigenaardig jubileum in dezen tijd, waarin men om alles en iedereen jubilea maakt, vierde een echtpaar in Berlijn, dat 30 jaar op het dak van het Kaiserschloss heeft gewoond. De man was vroeger in dienst van het hof en heeft zijn vreemdsoortige woning betrokken toen hij als timmerman in 't slot werd aangesteld.

✓ Muziek met stoom. Ondanks de bombarie-voorstellingen van sprekende films en dure revues in Amerika heeft zich daar nog een tooneel-schip kunnen handhaven, dat van stad naar stad vaart om voorstellingen te geven. Een der attracties van dat schip is een groot orgel, dat niet met lucht maar met stoom werkt, hetgeen er een ongewoon uiterlijk aan geeft.

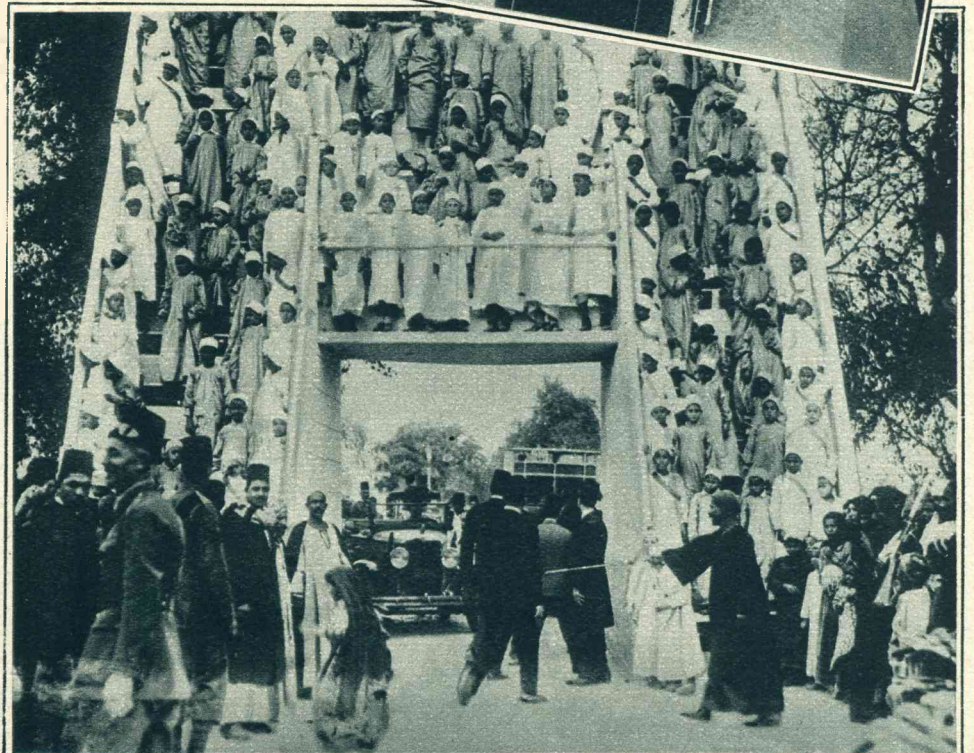
De onzichtbare wachter. Een beveiligings-installatie met lichtstralen en ingenuze elektrische apparaten is een goede wachter voor juwelierswinkels, e.d. Langs de lijnen loopen 's nachts onzichtbare stralen; zoodra een ongewenschte gast den winkel ingaat en deze stralen even onderbreekt, wordt een sterk hoorbaar alarm-sigitaal in werking gesteld.

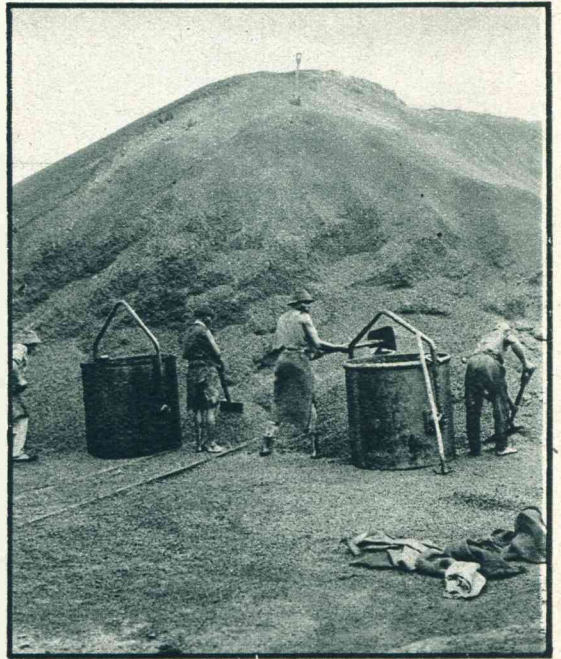
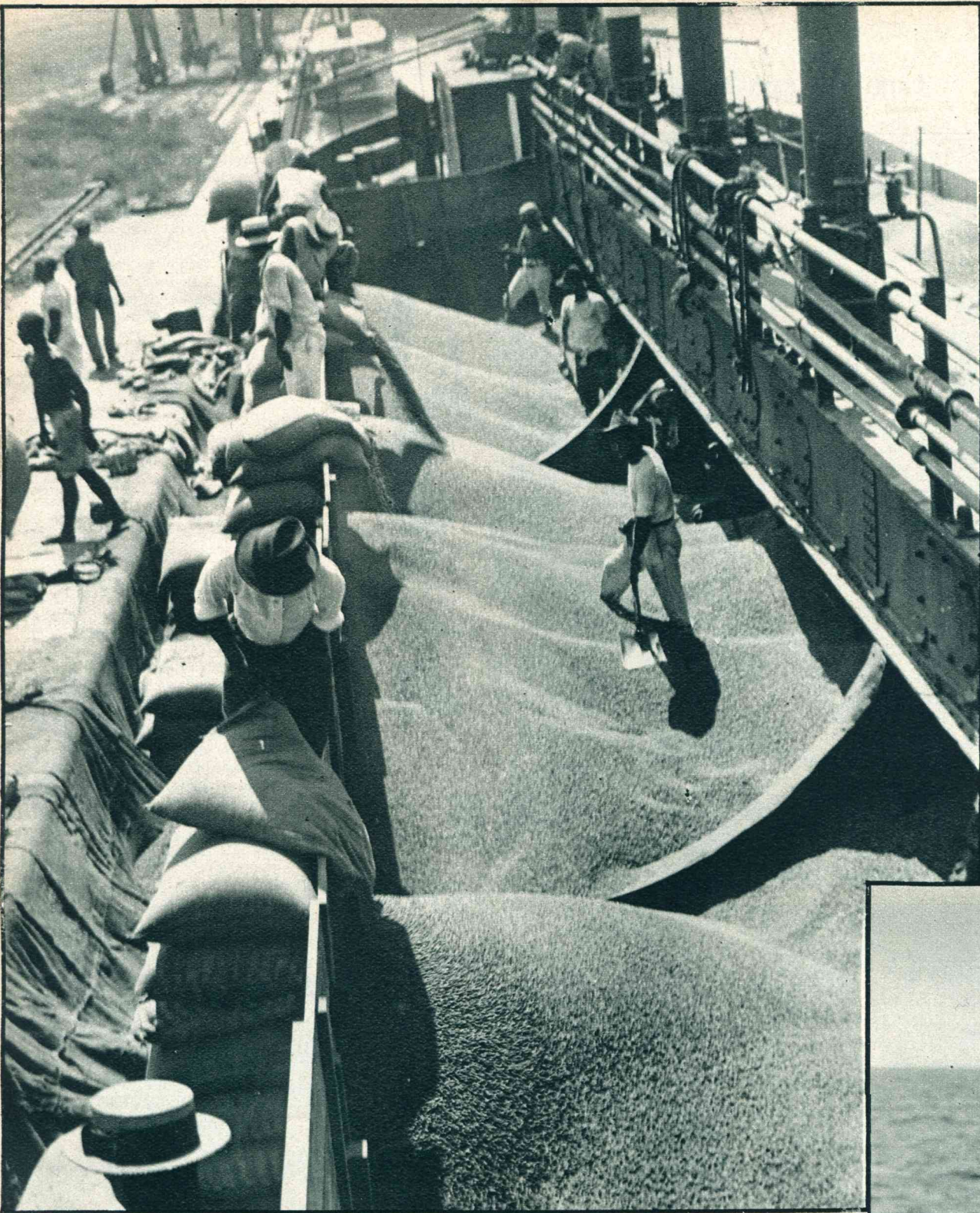
Het einde van een opstand: generaal Sanjurjo (tweede van rechts), die een militairen opstand tegen de Spaansche republiek begon, als aangeklaagde voor de rechtbank, die hem wegens rebellie ter dood veroordeelde. Het vonnis werd veranderd in levenslange gevangenisstraf, welke de generaal in de militaire gevangenis te Duese uitzit.

Vandaag of morgen gaat men met de geheele familie week-end houden in China of Amerika. Met de vliegmaschine gaat dat gemakkelijk. De familie Hutchinson, die men hier gereed ziet voor een vlucht over den Atlantischen Oceaan, maakt reclame voor zulke moderne uitstapjes. De vliegmaschine heet terecht „de vliegende familie”.

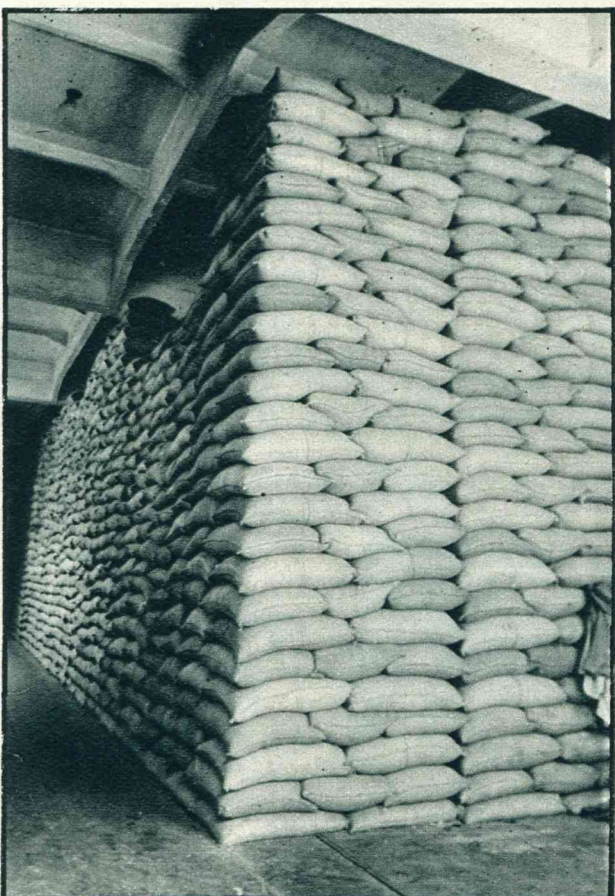
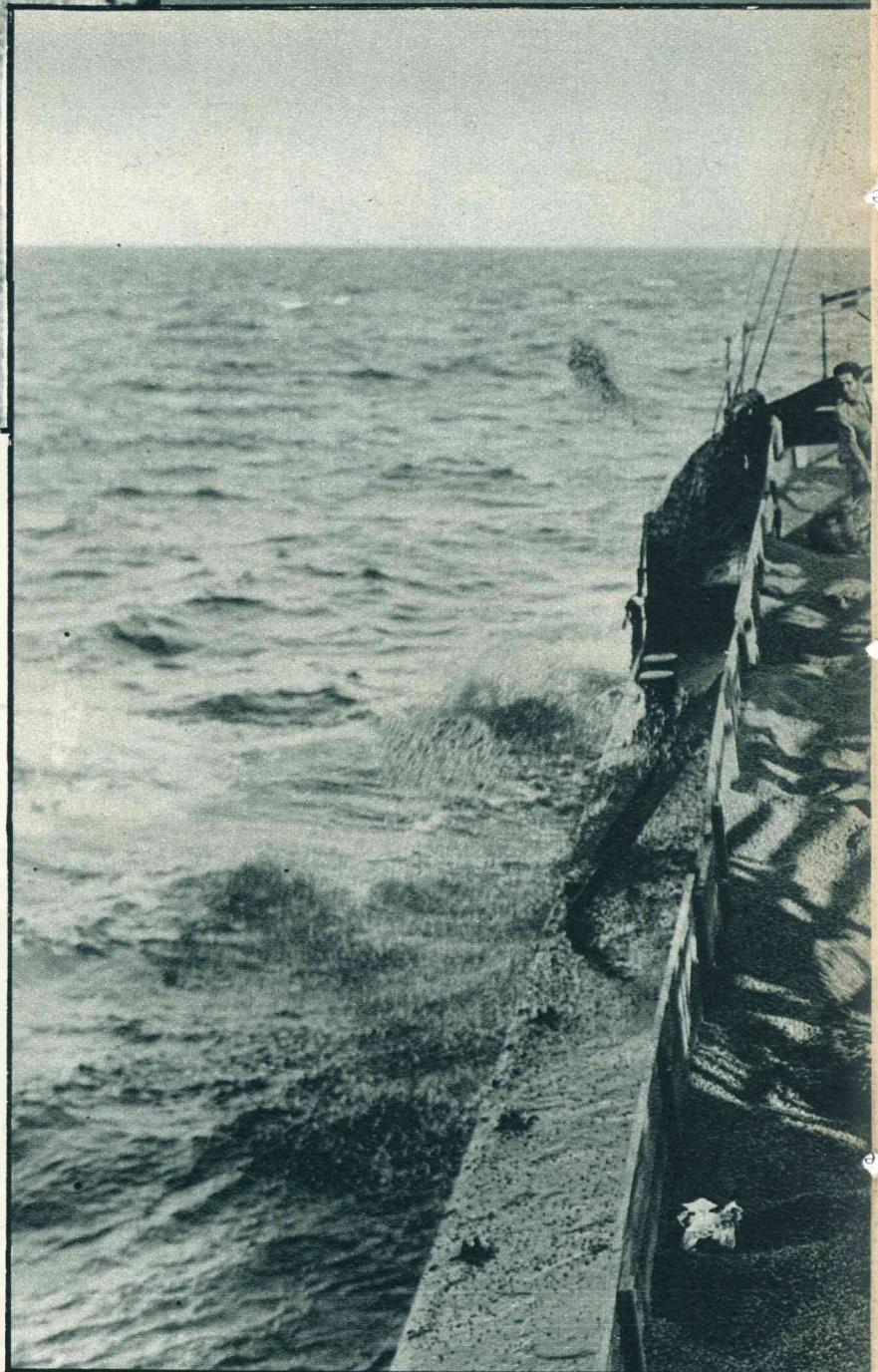

Een levende eerepoort van jonge Egyptenaren was gemaakt ter eere van koning Foead van Egypte, toen deze den grooten dam in den Nijl bij Assoean officieel in werking stelde.

Een geweldige koffieberg, die langzaam wordt „afgegraven”. De koffie wordt met teer vermengd, om haar voor het gebruik ongeschikt te maken.

De oogst wo

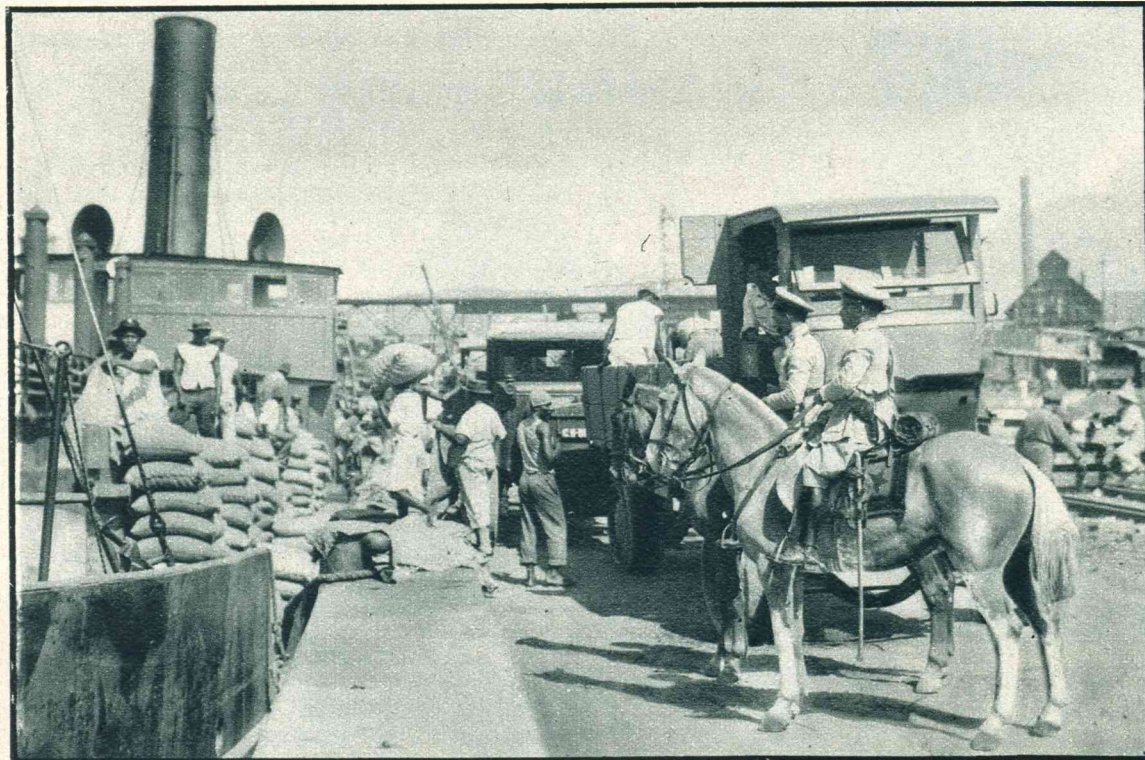

Duizenden balen koffie worden in de haven van Rio in de ruimen der vrachtschepen gestort om later in zee te worden geworpen.

Een modern dichter schreef (over de crisis), dat wij allen gebrek lijden door den overvloed, en dat klinkt héél aardig, maar de moderne staatsman, die uitlegde, dat de economische ontwrichting niet werd veroorzaakt door overvloed, maar door onjuiste verdeling, had meer gelijk. Ofschoon er natuurlijk tallozen zijn in deze wereld, waar iedereen, die met geld omgaat, zich meent te kunnen veroorloven zich een specialist op economisch gebied te noemen, die hem op deze uitspraak hebben aange-

Geweldige voorraden liggen in de opslagplaatsen bij de plantages van Santos gereed om vernietigd te worden.

De koffie-oogst wordt in zee geschept.

Het inschepen der voorraden geschiedt onder politietoezicht.

vallen. Wie er ook gelijk mag hebben, wij ontstellen in ieder geval telkens als wij in de kranten lezen, dat men in Canada heele voorraden tarwe vernietigt, in Argentinië hetzelfde doet met vleesch, in Hongarije den wijn laat wegloopen, in Nederland de kool op den mesthoop smijt en in Brazilië de koffie over boord werpt. Dit noemen de economen: prijsbescherming. Wil de verkoop van den nieuwen oogst eenigszins loonend zijn, dan dient men de voorraden, die de oude opleverde, te vernietigen. En het droevigste is, dat er honderden menschen nog werk vinden bij deze kostbare vernietiging van de voedselvoorraden: menschen, die anders werkloos zouden zijn. Neen, de wereld is zoo eenvoudig niet, als zij ons soms toeschijnt.

Brazilië moet zich van zijn koffie-overschot ontdoen. Tot op heden werden twaalf miljoen ballen koffie in den Atlantischen Oceaan gegooid, of verbrand op de enorme plantages in de omgeving van Santos, of men gebruikte de koffieboonen als stookmateriaal in de gasfabrieken van Rio de Janeiro.

In de briketfabrieken wordt de koffie eerst met creosoot bespoten, om haar voor iedere consumptie ongeschikt te maken en om aldus de vernietiging met een minder bezwaard hart te doen geschieden. Daarna varen de schepen de haven van Rio uit, iederen dag opnieuw, om de enorme, reeds vergiftigde voorraden, te storten in de diepten der zeeën.

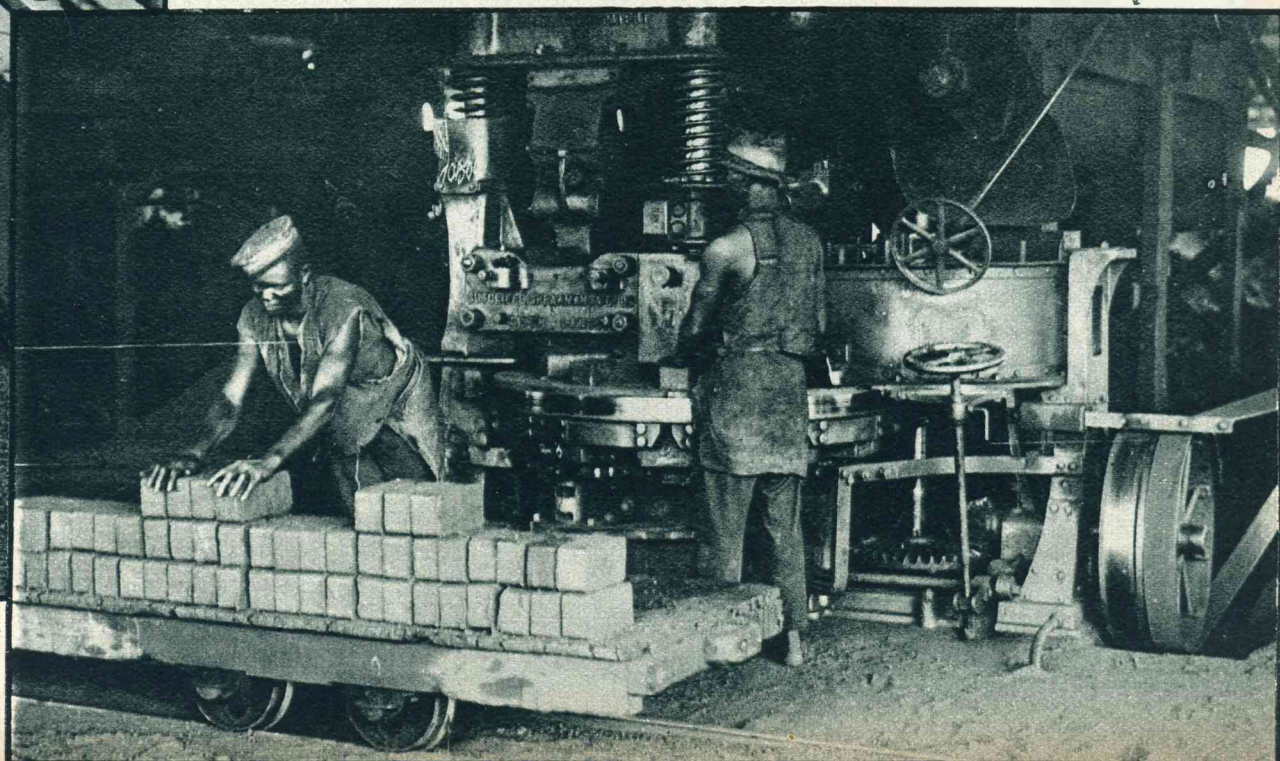
Een tragisch schouwspel: de mensch, die de natuurproducten vernietigt, om niet van honger om te komen.

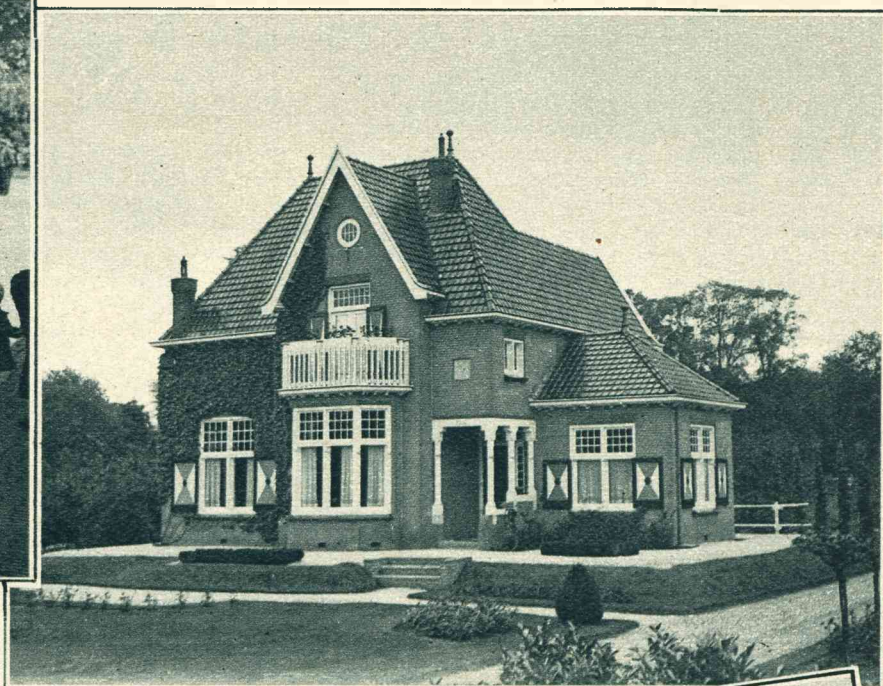
Een Braziliaansche arbeider, die zijn middagslaapje doet in 'n koffiebed aan boord van een der „vernietigingsschepen”

In de gasfabrieken gebruikt men briketten van samengeperste koffie om zoo de voorraad te doen slinken.

rdt vernietigd

*Naar de markt.**Een mooie villa te Schuddebeurs (Schouwen).*

VAN HIER EN DAAR
UIT ONZE
PROVINCIE

*Landelijke rust
onder IJzendijke.**Dorpskiesje te Rilland.**Het stille dorpje Heille, dat bij de Zeeuwsch Vlaamsch-Belgische
grens met z'n vele kleine boerderijtjes een Vlaamschen indruk maakt.*

De bemoeizucht van mevr. Dacre-Smith

Mevrouw Dacre-Smith wist zich goed te houden, tot haar laatste bezoekster weg was. Toen begonnen haar ergernis en bezorgdheid zich te toonen op haar gelaat.

Zij hinkte de kamer door, nam haar schrijfnécessaire en hinkte terug, de pijn koppig verbijtend. Toen begon zij zesmaal aan een brief, maar bracht het nooit verder dan enkele regels. Toen zij aan de zevende poging was, kwam haar zoon binnen, en toen hij zijn moeder zag zitten, met beide voeten op den vloer, riep hij uit:

„Maar moeder! Is dat nu niet te gewaagd?”

Zij trok kreunend haar verstuikten voet weer op de sofa.

„Daar,” zei de jongeman, „ziet u nu wel?”

Mevrouw Dacre-Smith sprak eindelijk.

„Je oom is een gek.”

„Wát blijft u?”

„Je oom is een sentimenteele oude gek!”

„Wat heeft hij gedaan?”

„Je kunt hem net zoo weinig alleen in de wereld verrouwen, als een baby van een jaar.”

„U houdt hem ook veel te strak. 't Is hem niet kwalijk te nemen, dat hij zijn vleugels eens uitslaat, als hij de kans krijgt.”

„Je zult 't misschien beter begrijpen,” sprak zijn moeder waardig, „als je hier een ordinaire vrouw als meesteres ziet optreden, en je moeder als voetveeg.”

„Nou nou, moeder! Zóó erg is 't toch niet?”

„Zóó erg is 't. Die vrouw heeft me er verhalen over verteld.”

„Welke vrouw?” Zijn moeder nam haar zakdoek van haar oogen om hem aan te staren. „Die vrouw, die net hier geweest is — me heeft zitten sarren — die kwaadsprekerige oude bemoeial! Mevrouw Byne natuurlijk.”

„O, mevrouw Byne!” zei hij minachtend. „Wat zei ze?”

„Dat je oom zich in Rockmount belachelijk maakt — met een actrice — Enid Barret — en dat hij in haar strikken zal vallen, als wij er geen stokje voor steken.”

De jongeman floot.

„O, is 't 'm dát! Ik dacht al, wat hij moest in dat vervelende gat! Enfin, we kunnen er niets aan doen. Als hij trouwen wil...”

„Dan, maak me niet dol! Als ik hier niet aan handen en voeten gebonden zat, ging ik naar hem toe en dan zou ik dat schaamteloze schepsel de waarheid eens zeggen.”

Haar zoon kwam op een hoekje van de sofa naast haar zitten.

„Wie weet hoe ze meevalt, moeder. Maar ik geloof niet, dat u u zorg hoeft te maken. Er zal wel geen grein van waar zijn. U kent mevrouw Byne. Laat u 't maar liever loopen.”

„Dat wil ik niet!” riep de wanhopige vrouw. „Ik wil niet voor spot staan tegenover dat mensch van Byne — ik wil niet, dat mijn zoon verdrongen wordt — dat Alton Corner in handen valt van een ordinaire actrice.”

Dan mompelde iets. Zijn moeder kon nogal overdrijven, als ze kwaad was.

„Er moet iets gedaan worden,” ging mevrouw Dacre-Smith voort. „Ik zit geslagen — jij moet dadelijk naar Rockmount, en je laat je oom geen oogenblik alleen.”

„Maar moeder! Dat snapt hij immers direct!”

„Als ik ging wel; maar hij zal van jou niets denken.”

„Ik spioneer niet graag.”

„Spionneeren!” herhaalde zijn moeder boos. „Je moet mijn woorden niet gaan verdraaien.”

„Ik vind al die bemoeierij in zulke dingen totaal verkeerd,” begon Dan weer; maar zijn moeder wou niets meer hooren. Zij drong en smeekte, tot Dan er in toestemde, onmiddellijk naar Rockmount te gaan. Hij mocht niet eens tot morgen wachten — ze had geen rust, voor ze den trein hoorde wegrijden uit het station.

Toen Dan dien avond in Rockmount kwam, voelde hij zich onprettig en zenuwachtig. Het was

DOOR ELIZABETH M. MOON

hem bijna een opluchting, toen hij zijn oom voor de deur van het Marine-Hotel zag staan, kalm een sigaar rookend. Hij zag er lang niet uit als een minzieke zwaan, — maar er kwam toch een schaduw van ontevredenheid over zijn gezicht, toen hij zijn neef zag, en Dan kreeg opnieuw het land.

„Hallo Dan — hoe kom jij hier?”

„Och, een veranderingetje. Voelde me een beetje pipsch.”

„Hm! Laat opblijven en te veel sigaretten, hè? Enfin, je zult je hier aardig vervelen.”

„U ziet er anders tip-top uit,” zei Dan.

„Ik heb hier iets te doen,” zei zijn oom. „Enfin, kom maar mee eten. Je logeert hier zeker?”

„Natuurlijk,” zei Dan.

Zijn eerste brief aan zijn moeder klonk niet zeer geruststellend. Zijn oom en Enid Barret stonden op heel goeden voet met elkaar — daar viel niet aan te twijfelen. Maar een knappe vrouw was zij heelemaal niet.

In den volgenden brief sprak hij zichzelf tegen. Enid Barret was heusch wel charmant — innemend. Hij zou later wel meer kunnen schrijven.

De derde brief bracht het hart van mevrouw Dacre-Smith geheel tot rust. Zijn oom was klaarblijkelijk aan 't afkoelen — had juffrouw Barret al in een paar dagen niet gezien. Hij dacht niet, dat er reden voor bezorgdheid was, maar hij zou blijven, tot zijn oom naar huis ging.

Mevrouw Dacre-Smith was opgetogen. Ze vroeg mevrouw Byne op de thee, en praatte over onnoozele lui, die alles maar aangrijpen om praatjes rond te strooien. Zij zat op een dames-achtige manier te schelden, en mevrouw Byne verdroeg het heel geduldig, scheen zelfs heel tevreden te zijn, dat zij ongelijk had gehad.

„Alton Corner is zoo'n mooi goed,” zei ze zacht. „'t Zou zonde en jammer geweest zijn, als 't aan zoo iemand werd overgeleverd.”

Mevrouw Dacre-Smith gaf haar gelijk en perste de lippen op elkaar. Als haar broer het niet meer had, zou 't aan Dan komen. Daar was ze zeker van.

Intusschen schreef Dan hoe langer hoe minder. Hij had daarginds kennissen gekregen en amuseerde zich best. Maar hij herhaalde, dat er niets bestond tusschen zijn oom en juffrouw Barret — nooit iets bestaan had zelfs.

Zijn moeder schreef hem volle vellen terug. Zij schetste de manieren, waarop een listige vrouw haar doel kon nastreven en de familie van haar slachtoffer zand in de oogen strooien. Ze vulde

bladzijden met waarschuwingen en raadgevingen; en eindelijk, niet gerust over Dan's zwijzaamheid, vroeg ze hem, naar huis te komen.

Er kwam geen antwoord, de eerste drie dagen. Den vierden kreeg mevrouw Dacre-Smith een briefje, dat haar een zenuwtoeval bezorgde. Dan was den vorigen dag stiltegens getrouwd met Enid Barret.

„Ik had 't liever niet zóó gedaan,” schreef de jonge man, „maar ik wist vooruit, dat u 't nooit goed zou vinden, en ik kon haar niet opgeven; maar als u haar leert kennen, zult u zien, dat ik geen slechte keus gedaan heb.”

Een paar uren later stond zij plotseling voor haar broer, die op zijn hotelkamer zat te schrijven. Ze hield hem den brief van Dan onder den neus.

„Dat heb jij geweten! Jij hebt met hem samengespannen in dat schandelijke bedrog.”

„Dan?” zei hij onnoozel. „Ik wist er niets van — de kellner bracht me vanmorgen een briefje. Lastig, dat hij haar net nu weghaalt. We waren bijna klaar voor de repetities.”

„Mijn arme jongen heeft jou gered, en jij laat hem er inloopen!”

„Gered? Wát gered?”

„Als je neef er niet tusschen was gekomen, zou die vrouw met jou getrouwd zijn — dat weet ik heel goed.”

„Met mij getrouwd! Wat 'n nonsens! Ze heeft nooit 't flauwste idee gehad, om met mij te trouwen. Wat 'n idee! — Ik heb een... eh... drama geschreven, waar de wereld van op zal kijken. 't Gezelschap van Enid Barret zal 't opvoeren. Zij had de hoofdrol. Ik had 't stil willen houden, tot 't opgevoerd werd. Ik heb haar geholpen om haar rol in te studeeren. Zeg, heb jij je jongen soms hier naar toe gestuurd?”

„Ik... ik dacht dat...”

„Enfin, dan heb je 't aan jezelf te wijten. Niets aan te doen. 't Is een verbazend aardig vrouwtje; maar Dan had een betere partij kunnen maken.”

„Wou jij me nu nog erger overstuur maken?”

„Nee nee — natuurlijk niet,” zei hij zenuwachtig. „Integendeel. Nu we 't toch over trouwen hebben, wou ik je graag meteen vertellen, dat ik besloten heb, mijn... eh... vrijheid op te geven.”

Zijn zuster stond hem sprakeloos aan te staren.

„Mevrouw Byne heeft beloofd, mijn vrouw te worden.”

Mevrouw Dacre-Smith viel slap op een stoel neer. Toen ze weer macht kreeg, om te spreken, zei ze tusschen haar tanden: „Dat serpent!” Toen kneep ze haar lippen dicht en berustte grimmig-wijsgeerig in het huwelijk van Dan.

Giraffen-vrijage.

HOFSTEE-

Eigen leven in het hartje
van het achter-binnenland,
waar de boer van oud op ouder
hart en ziel aan heeft verpand ;
Leven op zichzelf, gezintrust,
eigen baas, kaptein aan boord,
Meester over hof en dieren,
waartoe groot en klein behoort.
Zie de trage, vette kippen,
graantjespikkend overal,
en de hanen, lustig vechtend,
wie de winnaar wezen zal.
En daar schieten uit de luwte
vier, vijf kuikentjes, de kloek
angstig kaak'lend achterblijvend,
wellicht is er eentje zoek.
En daartusschen, heel hoogmoedig,
't schommelzware ganzenstel,
vol verachting voor al 't and're,
heel dat bonte kippenstel.

Vol venijn en woedend blazend,
naar wat in de buurt zich waagt,
van gedachte dat een ieder
hun vet waggelijf belaaft.
Nog daartusschen het wat

schuchter
en nerveuze parelhoen,
en op d'achtergrond een felle,
staartgeheven feestkalkoen,
die met pracht van helle kleuren
't mooi tooneeltje waardig sluit,
bekkend naar al wat hem nadert,
statig tripp'lend : ijdeltuit.
Weer wat verder 't onaanzienlijk
varkenshok met krans van mest
er omheen, ter lokking ? zeker

*Eigen leven in het hartje
van het achter-binnenland (Aardenburg)*

DIEREN

geldt ook hier : Oost, West, thuis best.
Voor de vette, grauwe knorders
ligt de mest nooit hoog genoeg ;
En ze schuiven er doorheen als
door de zee het schip zijn boeg.
Daarnaast, in de wei, de geiten,
met hun kaal armoegezicht ;
naarstig draaiend rond hun paaltje,
of het was een harde plicht
hier te loopen en te grazen,

*Zie de trage, vette kippen,
graantjespikkend overal
(Aardenburg).*

*Weer wat verder 't onaanzienlijk
varkenshok met krans van mest.
(Eede)*

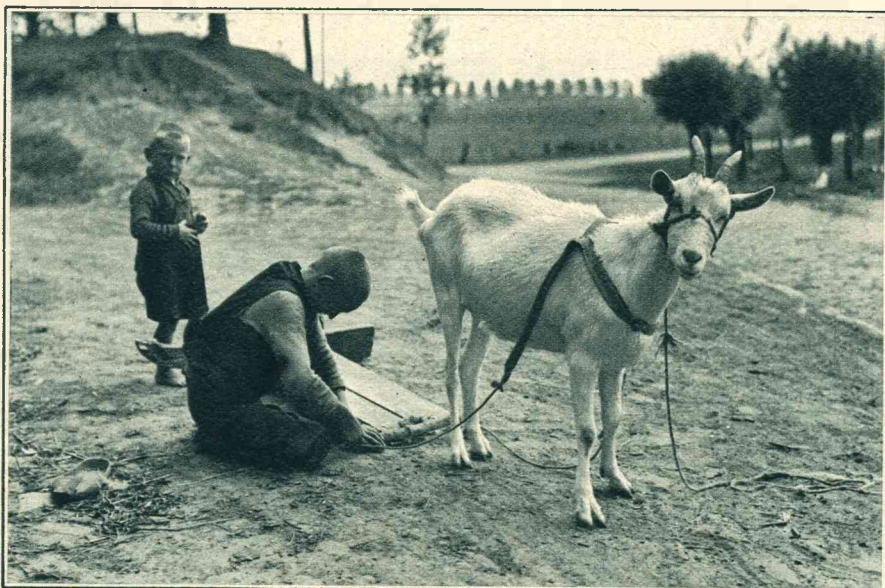
*En daar schieten uit de luwte
vier, vijf kuikentjes . . .
(Nieuw Namen)*

zoo zegt het verglaasde oog,
 en ze kijken, eten, kijken,
 schuren dan hun rug, een droog
 borstelig geluid, aan 't paaltje,
 Verderop een domme koe,
 nog te dom om uit te wijken,
 slechts uitstootend een kindsch: boe,
 wijkend voor galop van paarden,
 lustig dravend door de wei,
 elegant omwendend, keerend,
 wijkend, maar ons straal negerend,
 maar toch vragend: kijken zij?
 Dan het legioen der katten,
 sluipend rond de karn, die draait;
 ruggenrondend als een hand komt,

die hun glanzend lijfje aait.
 En de barsche hond, een heerscher,
 goed bewust zijn meerderheid,
 fel-weerbarstig aan den ketting,
 een en al onvriend'lijkheid.

En nog veel meer beesten, welke
 verre blijven van de lens;
 muizen, ratten, spinnen, kevers,
 'n arke Noach's zonder end.
 Heel het aardch gedierte is wel
 op de boerderij compleet.
 Crisis? Goed, maar 't zal lang duren
 dat men op de stee bezuren
 moet: zóó, dat men niet meer eet!

Daarnaast, in de wei,
 de geiten
 met hun kaal armoe-
 gezicht
 (Nieuw Namen)

Verderop een domme koe
 Nog te dom om uit
 te wijken
 (Waterlandkerkje)

En de barsche hond,
 een heerscher,
 goed bewust zijn
 meerderheid . . .
 (Nieuw Namen)

En nog veel meer beesten,
 welke verre blijven van de lens:
 Muizen, ratten, spinnen, kevers.
 'n arke Noach's zonder end
 (St. Kruis)

Een Russische parodie, die slechts dient om de politie, welke het Schotsche meisje zoekt, op een dwaalspoor te brengen.

DE REIS

De beide hoofdpersonen gekiekt bij de eerste schuchtere pogingen om met elkaar in contact te komen.

Het Russische immigrerende gezelschap dat zoo'n belangrijke steun blijkt te zijn voor 't Schotsche alleenstaande meisje (Janet Gaynor).

De reis naar het geluk is veel ingewikkelder om te lezen dan om te zien. De wegen van het geluk zijn nu eenmaal heel moeilijk na te gaan, en vooral wanneer dat geluk verpersoonlijkt is in de liefde, kost het dubbele moeite al die kronkelingen op den voet te volgen. Het geluk begint op een boot en eindigt, zoodra het schip gearriveerd is. Dan komen er omzwervingen door de groote stad New York, welke zoo'n omvang aannemen, dat de politie zich er mee bemoeit en er, eerst na kilo's schranderheden te hebben verspilld, in slaagt de veroorzaakster van al

NAAR HET GELUK

die moeilijkheden op een boot te krijgen, die haar naar het andere halfrond moet terugbrengen. Want zij was een immigrante en zij mocht eigenlijk New York heelemaal niet binnen. Inmiddels is de „hij” te weten gekomen, dat zij van hem houdt en dat slechts een misverstand de oorzaak was, dat zijn liefdesverklaring geheim bleef. Ook hij gaat naar de boot en het duurt niet lang of het tweetal sluit zich volgens alle regelen der kunst in elkaars armen. De FOX FILM corporation, die deze film uitbrengt, wist niet beter te doen dan haar allerliefstalligste ster Janet Gaynor, die o.m. ook in *Vadertje Langbeen* zoo'n succes behaalde, de allervoornaamste hoofdrol toe te kennen en aan Charles Farrell, die in de meeste films niet van haar zijde wijkt, de rol te geven van omhelzenden aanbieder, die o, zoo rijk is.

ONZE PRIJSVRAAG

Nu de vacaties zoo goed als ten einde zijn, komen wij de belangstelling onzer lezers wederom op-eischen voor een prijsvraag en wel voor 'n zoodanige als voor een ieder geschikt mag worden geacht. Uit ondervinding weten wij n.l., dat zoogenaamde letter-raadsels bij ons lezerspubliek zeer in den smaak vallen, zoodat wij niet gearzeld hebben als eerste prijsvraag in het nieuwe seizoen onderstaand letterraadsel voor te leggen.

Evenzoo hebben wij gemeend ook wat de prijzen betreft flink voor den dag te moeten komen met het gevolg, dat als **Hoofdprijs** wordt uitgelooft 'n prima **boekenrek-sigarenkast**

Daarnaast worden **25 waardevolle luxe voorwerpen** ter verloting onder de inzenders van goede oplossingen ter beschikking gesteld, te zamen dus **26 prachtige prijzen!**

Wij twijfelen er dan ook niet aan of het meeren-deel onzer lezers zet zich aanstonds aan het werk, niet alleen uit lust om het raadsel op te lossen, maar ook om naar een prijs te kunnen mededingen!!

Het geheel is een zin, bevattende een mededeeling aan het adres van ons lezerspubliek, bestaande uit 101 letters. Uit deze letters, die van 1 tot 101 genummerd zijn, hebben wij verschillende woorden samengesteld, welke wij aan de hand van de volgende omschrijvingen door onze lezers laten raden.

De 78 17 8 2 4 23 40 19 is een blad, dat door ieder graag gelezen wordt.

36 24 50 8 48 28 26 is een populaire, figuur die men wekelijks in dit blad tegenkomt.

De 30 17 18 70 71 10 41 12 16 66 31 32 11 56 57 trekken veel bezoek uit binnen- en buitenland.

De 51 33 77 34 43 47 39 54 vormen een berg-achtige streek in België.

58 59 61 17 44 81 69 1 100 101 is de hoofdstad van een onzer provincies.

5 7 27 9 35 6 — 20 21 22 29 37 is de naam van een jongedame, waarnaar een onzer laatste premie-romans genoemd is.

91 62 49 46 63 heet een der meest bekende dierentuinen van ons land.

Een 45 88 15 92 88 89 is, in den zomer, voor vele inrichtingen een onmisbaar meubelstuk.

Op een 73 3 74 85 99 84 85 14 brengt iedere stadsjongen wel graag zijn vakantie door!

De 86 87 79 80 66 67 69 94 95 13 levert ons de onmisbare suiker.

52 44 75 90 maal 94 97 98 93 is twintig.

15 64 65 en 53 68 62 zijn deelen van ons hoofd.

96 4 17 82 83 34 72 doet een leeuw.

20 76 91 37 56 29 doet een schaap.

36 55 42 101 gebruikt men wel op salade, doch drinkt men niet voor zijn plezier.

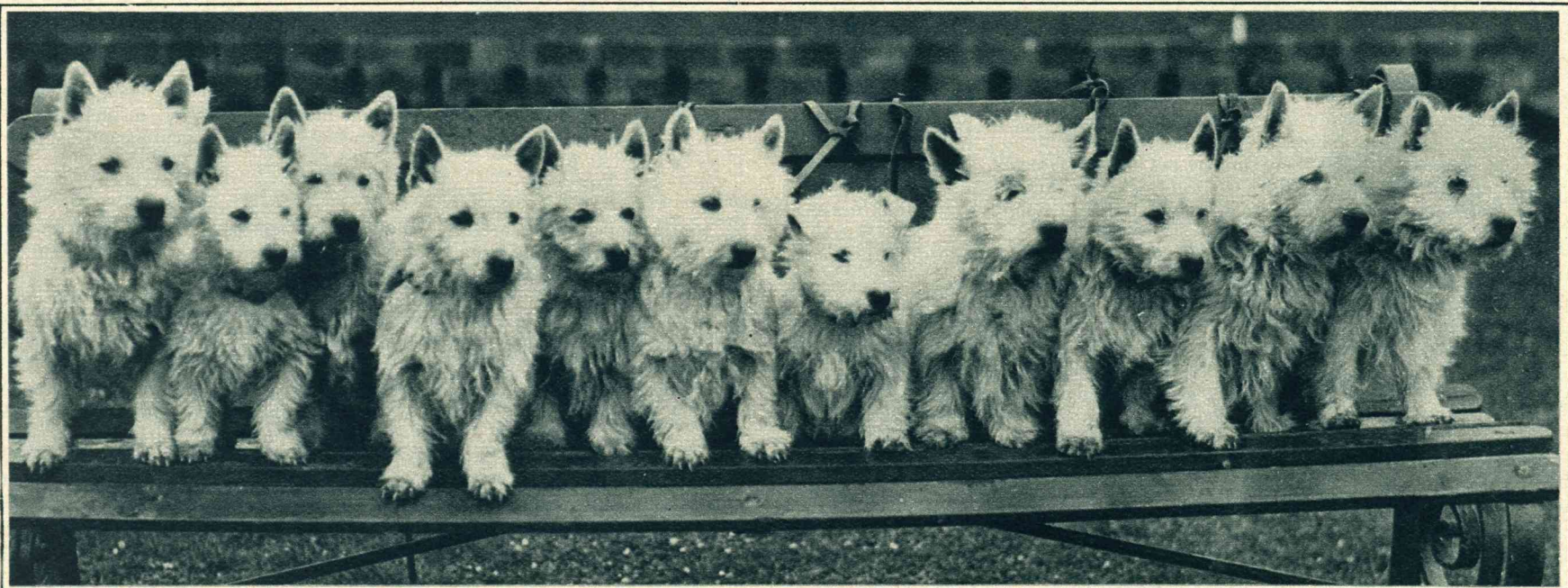
Een 60 38 39 11 mensch waardeert eerst recht de gezondheid.

Met 25 26 15 89 kan men schrijven.

Ziezoo! Welke zijn nu deze woorden en hoe luidt de geheele zin?

Schrijf uw oplossing op een briefkaart, aan de adreszijde van 't woord „Prijsvraag” voorzien, en zend deze in naar ons hoofdkantoor Stationsweg 24, Rotterdam vóór 13 September a.s.

Correspondentie over deze prijsvraag kan niet worden gevoerd. En nu aan den gang! Succes!

Op één na een dozijn.

Op reis door ons land.
VISSCHERSHAVEN (URK)

DE NUS VAN DE LELIE

door
LOUISE KINGSTON

Yang O aan de telefoon, Min Li," drong Hung aan; „hij heeft al gewacht — hij wil u spreken — vragen of Perzikbloesem 't goed maakt. Ga maar gauw!"

„Ja," zei Perzikbloesem met een flauw gebaar, „ga maar gauw, Min Li, en zeg tegen vader, dat ik 't goed maak, en dat ik met mijn heele hart verlang naar zijn terugkomst!"

Nog een seconde aarzelde Min Li. Zij wierp Harvey nog een blik toe, mompelde binnensmonds iets en waggelde toen weg. De deur ging achter haar dicht — de gele hand, die den knop had omgedraaid, was niet de hare.

Zij waren alleen, en toen Harvey het meisje aankeek, kwam er een teer blosje op zijn wangen, en zijn hart begon wild te kloppen.

„Juffrouw Yang," zei hij met kalme stem, „ik hoop vurig, dat ik u nog eens zal mogen weerzien!"

Zij sloeg haar zachte oogen naar hem op, en die antwoordden op een half vragende manier.

„Misschien kan dat wel," antwoordde zij.

„Ik weet het niet" — zijn stem beefde een beetje; „ik... ik... enfin, u gaat op reis, en — ik geloof niet, dat die oude meid van u mij graag mag, en — ik — enfin... Vindt u mij alstublieft niet vreemd. Het is zoo moeilijk uit te leggen. Ik kan dat nu in ieder geval niet doen. Ik begrijp wel, dat... dat u en ik verschillende dingen misschien van een heel anderen kant beschouwen — in een ander licht; maar... enfin, er is iets, dat ik heel graag eens met u zou willen bespreken!"

De blos op haar wangen werd dieper.

„Ik... hoop..." nu was het haar stem, die onvast klonk, „ik hoop, dat ik er ooit eens gelegenheid toe krijg!"

Zij deed een klein stapje naar hem toe.

„Hung No is goed; hij is trouw; hij is mijn vriend!" zei ze.

En Harvey begreep. Zelfs al was er iets Chineesch aan haar ziel — het was de ziel van een vrouw; en hij begreep, wat zij hem wou doen begrijpen.

Hij vatte haar hand, en een oogenblik bleef die als een kleine witte bloem in de zijne liggen. No. 4

„Dank u, juffrouw Yang," zei hij. „Misschien kan Hung mij ooit helpen. Voor 't oogenblik" — hij fronste het voorhoofd — „voor 't oogenblik weet ik bijna niet, wat ik zeggen of denken moet. Ik heb iets op 't hart — iets waar ik misschien nooit over zal kunnen spreken, maar ik ben heel blij met de gedachte, dat ik misschien in Hung een vriend zal vinden, en u — u ook, als wij er een noodig hebben! Tot weerziens!"

De deur was opengegaan, en daar stond Min Li weer. Haar oogen bestudeerden hen beiden; toen kwam haar blik naar Harvey, en bleef daar.

„Tot weerziens," zei het meisje; en het volgende oogenblik ging Wilfred Harvey het huis uit.

VI

In het leven van een dokter, die werkt in een district als het Oosten van Londen, komen er vaak problemen voor, die niet geheel of niet direct uit de beoefening der geneeskunde voortspruiten.

Er zijn daar groote menselijke problemen van menschenlevens, zonden en lijden, en Wilfred Harvey had daarvan zijn deel gehad; en altijd had hij zijn best gedaan, met een helder brein te wikken en te beslissen, en met recht-schapenheid te handelen.

Maar nooit tevoren nog had hij zich in zoo'n twijfel en verwarring gevoeld.

Het was nu een week geleden, sinds hij Perzikbloesem voor de tweede maal gezien had, en zij was sindsdien geen seconde uit zijn gedachten geweest.

Yang O was terug. Hij had van den ouden Chinees een zeer deftig epistel ontvangen, met dank voor zijn groote attentie jegens zijn „dochter", en de verzekering, dat Yang O altijd zijn slaaf zou blijven.

Maar hij dacht niet aan Yang O en zijn bloemrijke woorden; hij dacht aan het blanke meisje, dat niet wist dat zij blank was, en hij zocht naar de innerlijke bedoeling van zijn eigen hart.

Telkens en telkens opnieuw probeerde hij zichzelf te verzekeren, dat hij alleen om haar maatschappelijke positie belang stelde in het meisje. Voor hem,

Op reis door ons land.

ER DREIGT ONWEER (IN DE OMGEVING VAN KLAASWAAL, BEIERLAND)

een Engelschman, was 't een verschrikkelijke, hatelijke, om niet te zeggen onduidbare gedachte, dat het meisje door haar Chineeschen pleegvader zoo verborgen werd gehouden en onwetend van haar afkomst; telkens en telkens opnieuw kwam hij tot de conclusie, dat het eenvoudig zijn plicht was, haar te vertellen, wat hij wist en te zorgen, dat de zaak geregeld werd.

Maar zij had zoo gelukkig geschenen.

Hij zag haar nog voor zich, zooals hij haar het eerst had gezien, zoo mooi, zittend tegen het grijze licht van den Londenschen dag — en zooals hij haar het laatst had gezien, met die smeulende vraag in haar zachte, donkere oogen.

Alle gemakken omringden haar. Zij was de dochter van een rijk man — een aangebeden dochter. Hij had tot nu toe weinig nagedacht over Hung No's verhaal omtrent den Kus van de Lelie. Hij had er geen woord van geloofd — hij was een Westering — maar nu begon zijn verstand er de diepe beteekenis van te vatten, te begrijpen althans, wat het onvoorwaardelijk geloof eraan voor den Chinees Yang O beteekenen moest.

„Als ik haar maar beter kon leeren kennen,” was zijn gedachte; „als ik wat meer over haar wist, wat beter in haar geest en haar hart kon lezen, zou het me misschien duidelijk worden, of 't verstandig zou zijn en goed en billijk! Dan kon ik met kennis van zaken beslissen, op welke manier ik haar den grootsten dienst bewees.”

Dit alles had hij zichzelf herhaaldelijk voorgehouden, toen hij op een avond in zijn spreekkamer zat.

Het laatste achterbuurkind was vertrokken, de laatste arme vrouw had zich weggesleept, een kort woord van troost met zich nemend, en onder haar dunne, verkleurde sjaal een fleschje met een drankje of druppeltje vastklemmend; de laatste matroos had een twijfelachtigen geur nagelaten. Hij was moe en tobberig.

Hij zat in zijn hemdsmouwen te wachten om zijn handen te wasschen, als het water op het gaskomfoortje kookte — en hij zat te denken aan Perzikbloesem.

„Wat was ze mooi!” mompelde hij binnensmonds; en op den drempel stond Hung No.

Harvey keek hem scherp aan.

„Ben jij daar?” riep hij uit, „of zie ik spoken?”

Hung No kwam het vertrek binnen en maakte een snelle buiging.

„Zeer achtbare heer,” begon hij, „ik breng u een boodschap.”

„Hè?”

„Perzikbloesem zendt u haar groeten, mijnheer; zij hoopt, dat u in den besten welstand en gezondheid verkeert, en zij vraagt tien minuten van uw onschatbaren tijd!”

Harvey voelde zijn pols sneller kloppen.

„Juffrouw Yang — ja — waar — hoe?”

Hung No boog het hoofd, en verborg de handen in zijn mouwen.

„Zij verwacht u in het huis van haar vader, mijnheer.”

Wilfred sprak zoo onverschillig als hij kon:

„Ja, jawel, da's goed,” zei hij; „maar... enfin, hoe zit 't met Yang O? Heeft die ook gevraagd of ik kom?”

Het gele hoofd ging van den eenen kant naar den anderen.

„Mijn verheven meester is vandaag op reis naar Bristol. Het was mijn plicht, hem naar den trein te brengen, en hij zal eerst morgen terugkomen.”

„O!”

Harvey staaarde naar Hung No — het ivoorgele gezicht bleef onbeweeglijk, nietszeggend — en plotseling begreep de jonge dokter, dat hij met het oosten te doen had. Er was hier iets, dat hij niet begreep, en dat hij wel nooit zou leeren begrijpen. In de geesten van zulke mensen was een blanke niet meer dan een speeltuig.

„Ik geloof je graag,” riep hij een oogenblik later uit; „het zal wel waar zijn, Hung No, maar... zooiets doet men niet. Juffrouw Yang is... enfin, volgens jouw eigen verhaal is zij een Engelsche dame, en op zijn minst is zij de dochter van een zeer gezien Chinees — gezien, ondanks alles, wat jij en ik misschien van hem weten. Ik kan niet maar zoo binnensluipen als een dief in den nacht. En ik ben dokter ook! Neen vriend, het gaat niet. Het spijt me. Breng haar mijn hartelijkste groeten en beste wenschen, Hung; zeg haar — zeg haar, dat ik van harte hoop, dat wij elkaar gauw nog eens zullen ontmoeten, maar ik kan niet op die manier binnensluipen!”

Hung No zweeg, en keek eerbiedig naar den grond. De stilte duurde eenige minuten.

„En bovendien — die afschuwelijke oude amah van haar!” mompelde Harvey.

Hung No sloeg de oogen op.

„Min Li slaapt,” zei hij.

„Hè?”

„Min Li zal nog eenige uren slapen.”

„Maar...”

Harvey zei niets meer, want hij had de uitdrukking gezien van die halfgesloten Chineesche oogen. Hij begreep, en er kwam langzaam een trek van vrolijkheid om zijn mond.

„Nu, jullie zijn wel ongeveer het toppunt,” mompelde hij, terwijl hij naar het fonteintje liep en zijn handen begon te wasschen. „Een mensch weet nooit, wat hij van jullie te verwachten heeft. 't Is tenminste nogal sterk — waarschijnlijk een opiumpil ingeslikt, de oude feeks, waar ze in geen uren van wakker wordt... dat achterbaksche gedoe... maar van den anderen kant, het zou lijken dat ik haar aan haar lot overliet... Ik zou haar zooveel kunnen zeggen — als ik maar zeker wist, dat ze me begreep!”

Plotseling wendde hij zich naar Hung No.

„Hung!”

„Mijnheer?”

„Als — als Yang O te weten kwam, dat ik... dat ik bij zijn dochter op visite was geweest, zou hij allesbehalve in zijn schik zijn.”

Hung No boog.

„Hij zal er niets van merken,” beweerde hij.

„Ja, goed. Maar als hij het eens merkte?”

„Dan zou hij uit zijn humeur zijn,” zei Hung No.

Harvey bleef zwijgen met gefronst voorhoofd, en een oogenblik later sprak de Chinees voort.

„Hij zal het niet merken,” herhaalde hij. „En Perzikbloesem heeft mij gezegd: Zorg, dat dokter Harvey hier komt, Hung No; en ik heb gezegd: Ik zal u gehoorzamen, Perzikbloesem. En ik geloof, mijnheer, dat zij met u spreken wil over zichzelf. Vandaag heeft zij een langen, langen tijd in haar spiegel staan kijken en ze heeft tegen Min-Li gezegd — ik heb het gehoord —: Min Li, ik ben heel anders dan andere Chineesche meisjes, is 't niet?”

Wilfred Harvey greep zijn jas.

„Heeft ze dat gezegd?”

„Dat heeft ze gezegd.”

„En wat zei haar amah?”

Hung No trok de schouders op.

„O, die zegt maar, dat ze mooier is dan de dageraad!”

Wilfred mompelde iets, en een minuut later was hij met Hung No buiten. Het regende, en er waren maar weinig mensen buiten; voor zij echter het restaurant bereikten, vertraagde Harvey den pas en zei:

„Hoor eens, Hung No, je bent een fatsoenlijke jongen; ik heb je altijd ronduit en eerlijk gevonden, en nu moet ik je iets zeggen. Ik vind 't heelemaal niet prettig, wat ik nu doe. Al heeft Yang O jou nog zoo geslagen, ik heb nooit iets over hem te klagen gehad; en officieel weet ik niet beter, of dat meisje is zijn dochter.”

Hung No glimlachte.

„Als... als ik je verhaal niet geloofde, als ik niet werkelijk aannam, dat zij een blank meisje is, had ik zooiets zeker niet gedaan vanavond. Maar ik ben van plan, het wel te doen; er moet klaarheid komen. Nu ik eenmaal zoo veel weet, zal ik niet rusten, voor ik er de heele waarheid uitheb; maar ik zeg je één ding vooruit, Hung No — dan zul je heelemaal aan den kant van Perzikbloesem en van mij moeten staan — geen dubbel spel!”

De Chinees hief de hand op.

„Ik speel geen dubbel spel,” zei hij. „Ik houd van Perzikbloesem als... alsof ik haar eigen broer was. Ik wil niets dan haar geluk.”

„Goed dan,” zei Harvey kortaf, en zij reipten zich voort.

Door een achterdeur gingen zij het huis binnen, waarna zij een smalle

*Zoo gelukkig
is elke moeder
met den schuimbril:*

Geen vlokje schuim kan het kleintje bij de haarwassching in oogen, mond of neus komen. Het haarwasschen is nu een waar genoegen! Maar ook moeder gebruikt voor zichzelf alleen Zwartkop-Shampoo, de eenige Shampoo met een schuimbril. Dan is het tevens de eenige Shampoo met de Haarglans-naspoeling. Haarglans bindt het opgezwollen haar (adstringeert het) en maakt het vrij van alkali (neutraliseert het). Haarglans vergemakkelijkt het friseeren en geeft ook ouderen den glans van kinderhaar.

Wanneer U haast hebt: in 3 minuten geeft Zwartkop - Droogshampoo U mooi haar.

ZWARTKOP-SHAMPOON

met Haarglans en Schuimbril

Voor Nederland: Fa. C. F. van Dijk & Zoon, Dordrecht.

20 jaar lang reumafiek.
Sinds 1930 verdwenen!

Deze arme man moet wel een record hebben behaald in het lijden. Hij zegt o. a.:

„Van 1910 tot 1930 — dat is dus twintig jaar — heb ik ontzettend geleden door reumatiek. Ik ben blij dat ik nu kan beweren, van 1930 tot nu toe geheel van die afschuwelijke pijnen bevrijd te zijn gebleven, enkel en alleen door het gebruik van Kruschen Salts en niets anders. Ik moet zeggen, dat twintig jaar een langen tijd is voor iemand om met die vreselijke pijnen rond te loopen.”

W. P.

Uw reumatiek is juist als de zijne en die van ieder ander. Zij wordt veroorzaakt doordat scherpkantige urinezuur-kristallen zich tusschen de gewrichten nestelen en Kruschen

Salts zal deze kristallen geheel oplossen. Vervolgens zal — indien ge u naderhand steeds aan „de kleine dagelijksche dosis” houdt — het nooit meer mogelijk zijn dat deze scherppuntige kristallen zich op nieuw vormen. De reumatiek zal voorgoed verdwenen zijn.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

Kunstlanden Gebitten

SPECIAAL PIJNLOOZE BEHANDELING

Betaling desgewenscht in 12-maandelijksche termijnen, ook voor Ziekfondsleden.

Bureau v. Tandheelkundige Middenstands - Verzekering.

Adm. G. DE WAARD, Mathenesserlaan 398 b

bij de Hooidrift - Tel. 30013

Te bereiken met alle lijnen naar het Westen.

Voorheen van Heusdestraat 13b. Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen:

STOUT. Alwinstraat 23

(Heijplaat)

J.v. TURENHOUT. Noldijk D 95 B

Barendrecht

DEREK. Betje Wolfstraat 44.

DE ROON. Korte Dreef 9

Tuindorp (Vreewijk)

DE HAAN. Asterstraat 77

(Bloemhof)

KREUKNIET Wolphaertsbocht 181

(Charlois)

BRUSSAARD. Nassaulaan 20.

Schiedam

KREUKNIET. Strijenscheest 56.

Schiedam

BREUKLIJDERS

Dit is C. H. SCHOLTE, die, na 22 jaar breuklijder te zijn geweest, zichzelf enduizenden anderen van breuklijden bevrijdde door zijn nieuwe uitvinding van het **PATENT LUCHTAPPARAAT**.

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt kosteloos om het boek met afbeeldingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE

Aert v. Neastr. 105 a - Rotterdam

Waarschuwing. Laat U niets anders opdringen, want even goed of beter bestaat er niet.

DANSINSTITUUT

Aanvang danslessen voor eerst-beginnenden: **Zondag 11 en Dinsdag 13 September.**

H. FRENK
JONKERFRANSSTR. 21

Inlichtingen en prospectus gratis. Inschrijving dagelijks

een GRATIS PROEFFLACON
waardoor
de jeuk bedaart
en de pijn verdwijnt

Ekzeem en andere huidaandoeningen onder vinden den gunstigen invloed van het D.D.D. Geneesmiddel, zoodra dit wordt aangewend. D.D.D. tast de ziekte onder de huid aan en doodt de kiemen, die haar voortbrengen. Na een paar toepassingen zijn reeds de ondragelijke jeuk en de folterende pijn tot bedaren gebracht. Ekzeem, Dauwworm, Open Beenen en Zweren ondervinden spoedig den gunstigen invloed van deze geneeskrachtige vloeistof. In één nacht zijn puistjes en leelijke plekken verdwenen. Bij Zonnebrand en Insectenbeten onmiddellijk verlichting! U kunt D.D.D. kosteloos probeeren. Indien U nog heden schrijft aan de D.D.D. Company, Afd. 32, Amsterdam-C, ontvangt U gratis en franco een proefflacon. Een briefkaart is voldoende. H 10

Niets evenaart **D.D.D.** Niets overtreft
GENEESMIDDEL
TEGEN ALLE HUIDAANDOENINGEN

Zomer in Zwitserland

Alle inl. door Publicitas A.G., Auslandsdienst, Lausanne (Zwitserland)

Lugano-Paradiso HOTEL VICTORIA AU LAC
(Zuid-Zwitserland)

gerenommeerd familiehotel, direct aan het meer. Pensionsprijs voor kamers m. uitz. o/h. meer, m. balc. Zw. fr. 12-13 bij 1e klas bediening. Prosp. direct op aanvraag. C. JANETT, eigenaar. Filiaal: „Hotel Suvretta Arosa”, Pension vanaf Zw. fr. 11.-

steen trap opklommen; en een paar minuten later deed Hung No de deur open van Perzikbloesem's zitkamer.

„Ik wacht hier,” zei hij, en de dokter ging binnen. Het meisje stond bij het vuur, alleen.

Zij droeg haar Chineesche kleeren, en zij had een vuurroode bloem in het haar. De lippen openden zich half tot een verwelkomenden glimlach, en in haar oogen lag diezelfde vraag — onbewust, onuitgesproken, vrouwelijk en meisjesachtig.

„Hier ben ik,” zei hij, op haar toetredend.

Zij reikte hem de hand.

„Dank u!”

„U weet wel” — hij voelde haar hand beven in de zijne — „u begrijpt wel, dat ik dit eigenlijk niet had mogen doen!”

Zij knikte.

„Ik weet het,” zei ze. „En toch heb ik Hung No gestuurd om u te halen.”

Zij lachte kort. „Ik geloof, dat Hung No me 't idee eigenlijk in 't hoofd heeft gebracht. Hij is heusch een echte slimmerd. Hij schijnt geweten te hebben, dat ik u graag spreken wou; maar hij heeft 't idee in mijn hoofd gebracht, dat weet ik zeker. Ik wou u iets vragen.”

„Ja?” zei Harvey.

Zij wees hem een stoel, en wyl hij met groote aandacht op haar lette, leek haar gebaar hem het gebaar van een Engelsch meisje, en hij ging tegenover haar zitten, elk aan een kant van het vuur. Hij werd er zich van bewust, dat zijn hart wild klopte. Hij vroeg zich af, of het hare even vlug zou kloppen.

„Toen u mij laatst bent komen opzoeken,” zei Perzikbloesem met haar zachte, lieve stem, „hebt u, geloof ik, gezegd, dat u me iets te vertellen had. Dat heb ik maar niet kunnen vergeten, dokter Harvey. Ik heb bijna aan niets anders meer gedacht. En daarom heb ik Hung No gevraagd, u vanavond hier te brengen — dan kon ik u iets vragen.”

Zij sloeg de oogen op en keek in de zijne, onbeschroomd, en toch, dacht hij, met een meisjesachtige bescheidenheid, zooals hij nog nooit in de oogen van een vrouw gezien had.

„Ja?” vroeg hij weer.

„Is... heeft het er iets mee te maken, dat ik bijna heelemaal geen Chineesch meisje lijk?”

„Groote hemel!”

Hij was opgestaan en zij ook. Hij stond haar aan te staren, snel ademhalend, en hij kon in 't eerst de woorden niet vinden, die hij noodig had.

„Hoe — hoe hebt u 't geraden?” vroeg hij. „Hung No heeft toch...”

Zij bracht hem tot zwijgen met een plotselinge vrees in haar oogen en in haar stem.

„Nee, nee,” zei ze vlug, „Hung No heeft me niets verteld. Ik vermoedde of neen, ik vermoedde eigenlijk óók niets — maar er is iets. Toe, als ik u vragen mag, vertel het me! Sinds u hier bent geweest, heb ik geweten — ik kan niet zeggen wát, maar ik heb geweten, dat er iets was: Zou ik het niet mogen weten? Wilt u het me vertellen, dokter Harvey?”

Even boog Wilfred Harvey het hoofd en keek naar den vloer. Hij kon het geval onpartijdiger bekijken, als hij haar niet in de oogen zag.

Toen begon hij langzaam te spreken:

„Ik geloof, dat u het weten moet, juffrouw Yang. Ik heb er heel wat over getobd. Ik... ik weet niet, of het eigenlijk mijn plicht was, het u te vertellen, maar ik weet wel, dat ik er over heb zitten denken, hoe ik u nog eens te zien en te spreken zou kunnen krijgen.” Hij glimlachte op een eigenaardige manier. „Ik had u zelfs bijna een kleine ongesteldheid toegewenscht, om dat te bereiken. Juffrouw Yang, ik... ga u iets heel buitengewoons vertellen. U zult er van schrikken, misschien zal het u pijn doen. Ik weet het niet. Maar ik vind, dat u het weten moet. U... u bent geen Chineesch meisje; u bent een blanke, evenals ik — een Europeesche; Yang O is uw vader niet!”

Zij hield alleen maar, heel even, den adem in; zij bracht de hand halverwege omhoog naar haar gezicht, en liet die toen weer zinken.

„O!” fluisterde ze.

„Ik begrijp, hoe erg het is, zooiets op die manier te hooren te krijgen,” zei hij. „Het spijt me, dat ik u zeer heb gedaan...”

Zij strekte de hand uit.

„Nee,” zei ze zacht, „u hebt me geen zeer gedaan — tenminste, dat is het niet precies. Yang O is heel goed voor mij geweest, heel hartelijk. Geen vader had hartelijker kunnen zijn; en Min Li is even vriendelijk geweest — trouw en onvermoeid. Ik zal altijd van ze blijven houden, maar... maar 't zal wel komen, omdat ik een blanke ben... ik ben blij — blij — o zoo blij!”

Hij kon niets zeggen. Er stonden tranen in haar oogen, maar in elk van haar wangen was een kuiltje en een blosje, toen zij hem in de oogen stond te kijken, en hij moest zichzelf groot geweld aandoen.

„Vertel me er alstublieft meer over,” vroeg ze hem; „alles wat u maar kunt...”

Hij vertelde haar, zoo kort als hij kon — en terdege haperend in 't begin — de geschiedenis, zooals hij die van Hung No had vernomen; en zij luisterde gespannen, met groote oogen — met al de belangstelling van een kind voor een boeiend verhaal, en met al de huiverende aandacht van een vrouw voor haar eigen levenslot.

En toen hij uitgesproken had, ging Wilfred Harvey voort met een blos, die wat vreemd stond op het gezicht van een dokter:

„Mag ik even naar uw arm kijken — als u 't goed vindt, als u er geen bezwaar tegen hebt? Mag ik dat geheimzinnige teeken zien?”

Zij schrok even, keek een oogenblik naar den arm met de mouw, en stak hem toen haar arm toe.

„Natuurlijk,” zei ze.

Hij nam haar hand licht in de zijne, met eerbied. Hij voelde haar hand beven. Heel voorzichtig sloeg hij de wijde zijden mouw op, en op het zachte, meisjesachtig sneeuwige vleesch zag hij klein den vorm van een lelie, een kleine diep-roode lelie.

„De Kus van de Lelie,” fluisterde hij heesch, „dan is het zoo — Perzikbloesem, het is waar!”

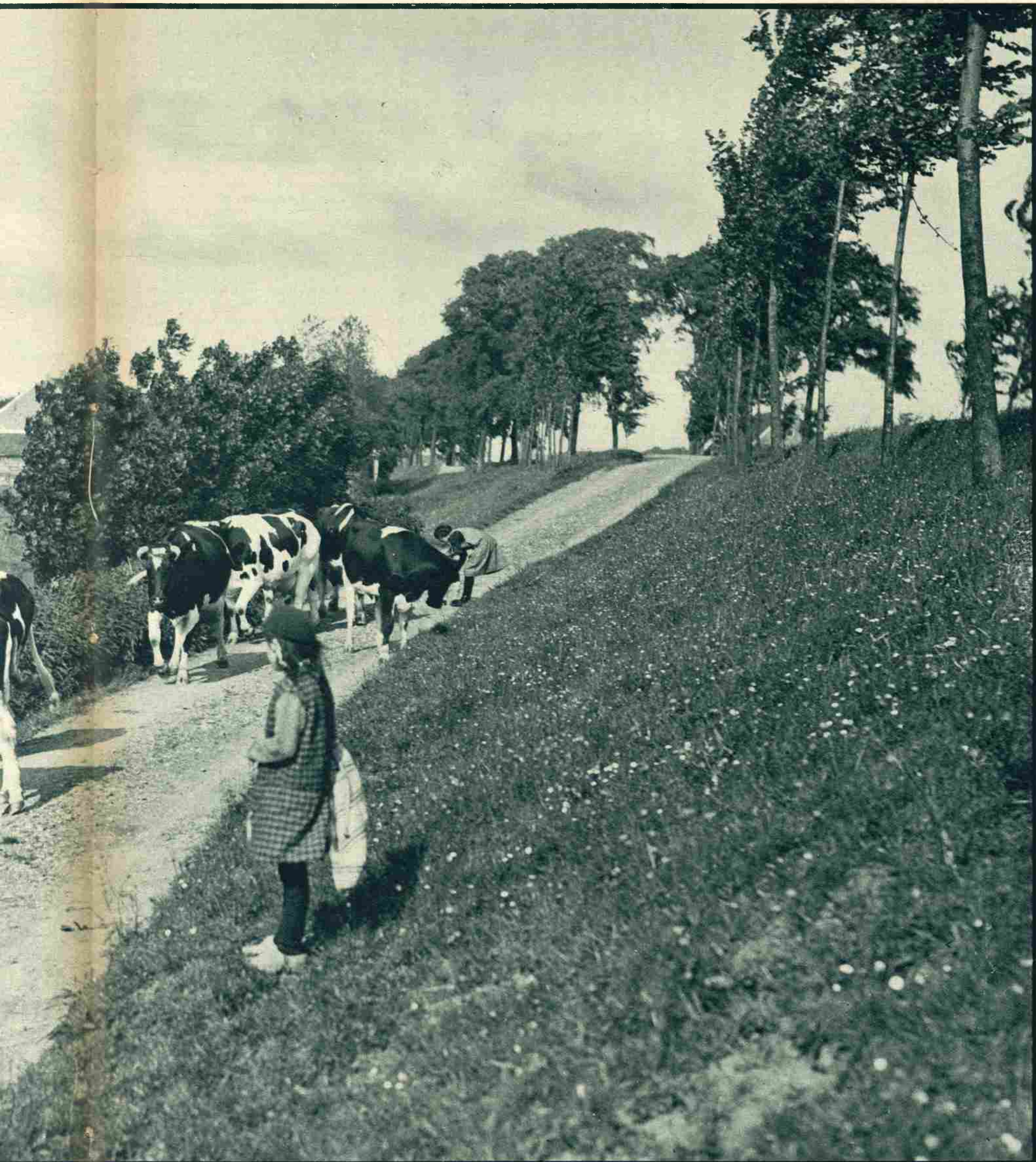
(Wordt voortgezet)

Op reis door ons land. DE KLOMPEN-PARADE. (SCHIJNDEL, N.B.)

Als 't avond wordt over 't Zeeuwsch

uwsche land

KOEIEN KEEREN TERUG NAAR DE WEI
ONDER SINT ANNALAND OP THOLEN.

VROUWEN- LEVEN

*Voor Morgen,
Middag en Avond*

Bij de nieuwe modellen voor den herfst vinden we weer allerlei dat onze bewondering opwekt; soepele warme mantels, wollen japonnen met inzetsels van afstekende kleur en van glanzend materiaal en allerlei toiletten met iets ernstigs van lijnen dat zich wonderwel aanpast bij den lichten weemoed van het komende jaargetijde — eenvoudige japonnen met bolero of met bijpassende pelerine.

Een goed voorbeeld daarvan is het ensemble van onze eerste afbeelding. Dit Parijsche toilet van donkerblauw laken is gegarneerd met 'n weinig lichtblauw voor kraagje en ceintuur en met lichtblauwe knopen. Het is, in zijn eenvoud, buitengewoon charmant, en de gladde, rond geknipte pelerine verkrijgt iets origineels door de wijze waarop ze aan de jurk bevestigd is. De beide pattes moeten zóó worden afgewerkt, dat ze, wanneer de japon zonder pelerine wordt gedragen, glad kunnen neerhangen.

Het elegante hoedje, dat bij dit toilet gedragen wordt, past zich in kleuren precies bij de japon aan.

Herfsttoilet van donkerblauw laken met kraagje, ceintuurgesp en knopen in lichtblauw.

Namiddagtoilet van crêpe de chine met de moderne ruche-garneering.

Avond-ensemble „Café Noir”, van wit en kastanjebruin peau d'ange.

De kleine nauwsluitende vorm is licht blauw, terwijl de lintgarneering donker blauw is. Dit sierlijke hoedje is gemakkelijk na te maken. Men kan er zelfs den bol van een ouden hoed voor gebruiken, legt het breede lint, in plooien, strak daaromheen en naait het aan den linkerkant dicht bij den rand vast, waar een sierlijk neerhangende strik het geheel voltooien moet.

Onze tweede afbeelding vertoont een modieus namiddagtoilet, in crêpe de chine, dat met zijn doorlopende lijnen uitermate geschikt is voor 'n figuur dat reeds van zijn slankheid heeft ingeboet. Een japon met ceintuur om het middel is nooit flatteus voor zware figuren, terwijl dit model de gestalte langer en slanker doet lijken. Het wijd uitvallende van de cloche-vormig geknipte voorbaan geeft het geheel een zekere vlotheid en de ruche-garneering van de taille is een der allernieuwste snufjes voor het komende seizoen.

Bij de nieuwe Parijsche toiletten worden ruches op alle mogelijke manieren aangewend en wel vooral bij avondtoiletten. Op een effen zijden japon, bijvoorbeeld, wordt een kanten bolero gedragen, omzoomd met ruches; een tulen ruche, bijeengehouden met een grooten strik, vormt als ceintuur de hoofdgarneering van een zijden japonnetje; een eenvoudige gladde avondjapon heeft mouwtjes van breede wijd-uitstaande ruches. Ruches omgeven het décolleté van weer andere toiletten en ook op meer bescheiden wijze doen ze zich gelden.

Smalle ruches omgeven kraagjes en manchetten; in meervoud vormen ze fichus en zelfs handschoenen weet men te verfrazen door een ruche welke nauw den pols omsluit.

Avondtoiletten worden steeds zeer lang genomen, zóó lang, dat ze nauwelijks de schoentjes te zien geven. Satijn, ofwel in één kleur, ofwel in twee tinten gecombineerd, vormt hiervoor een zeer gewild materiaal.

Het hierbij afgebeelde avond-ensemble werd ontworpen door Norman Hartnell, die het „Café Noir” doopte. Glanzend peau d'ange in kastanjebruin en wit werd tot dit origineele geheel verwerkt.

De japon heeft 'n witte voorbaan, terwijl bij den langen mantel het gehele bovenstuk en een breede rand langs de voorbanen in glanzend wit het bruin omgeven.

PAULA DEROSE.

ZIJN SCHOONZUSTER

DOOR LESLIE HOMAN

Staande in de voorgalerij van zijn bungalow, tegen de helling van den heuvel, keek Jim Lester naar de haven van Padokja, waar 'n uur te voren de mailboot was binnengekomen, toen de telefoon ging. Ofschoon hij een groote partij goederen van Singapore verwachtte, haastte hij zich niet. Zijn agent Bertie Smoulder zorgde immers voor het lossen. Trouwens, Jim haastte zich zelden. Hij was een groote,forsch gebouwde man, met een vriendelijk, gebruind gezicht en heldere blauwe oogen, die eigenlijk te jong voor zijn leeftijd van veertig jaar leken. Hij nam den hoorn van den haak. „Hallo, ben jij dat, Lester?” hoorde hij Smoulder's stem. „Hier, met Smoulder. Kan je misschien naar de haven komen? Mrs. Wells is met haar man aan land gegaan, maar je schoonzuster is nog aan boord.”

Als er iemand op dat oogenblik in de eetkamer van de bungalow was geweest, zou hij gezien hebben, dat er een vreemde verandering over Lester's gezicht trok. Iets van verbijstering en vrees. Maar het was alleen zijn stem, die Smoulder bereikte, en die stem klonk volkomen beheerscht. „All right, Bertie. Ik kom direkt. Ik had haar niet verwacht, weet je — wist er niets van. Heb je die consignatie voor me?”

„Ja, dat is in orde. — Mrs. Lester zei me dat je haar niet verwachtte. Ze is meegekomen met Mrs. Wells — om op de kinderen te passen, geloof ik, want ze konden geen nurse krijgen. Je broer schijnt een baantje in Singapore te hebben — hij is niet meegekomen.”

Een oogenblik raakte Jim Lester zijn zelfbeheersching kwijt. Hij wankelde even. Gelukkig hoefde hij niet meer te spreken, want Smoulder belde af. Even nog keek hij vaag voor zich heen; toen, met een plotselinge beweging, ging hij naar zijn safe, ontsloot die en haalde uit een der vakken zijn particuliere correspondentie te voorschijn. Tusschen de brieven bevonden zich twee foto's, één van een jongeman, die veel gelijkenis vertoonde met Jim, behalve dat het gezicht veel jonger was. De tweede foto was die van een eenzaam plekje in Californië, waar tusschen pijnboomen een ruw kruis stond. Op de achterzijde van deze foto stond geschreven „Willy's graf”, en een datum, tien jaar terug.

Lester keek lang naar de foto's, vooral naar het jonge teere gezicht. Het was het meest tragische moment van zijn leven geweest, toen hij nog juist op tijd in het Californische kamp was gekomen om zijn jongeren en eenigen broer de oogen te kunnen sluiten. . . . Hij had Willy nooit over een vrouw hooren spreken, of dat hij getrouwd was; maar dat was daarom natuurlijk even goed mogelijk. Jim sloot de papieren weer weg. Hij nam zijn tropenhelm en wandelde door de tuinen, den heuvel af, in de richting van de haven. Hij had nog niet besloten, wat te doen met die zoo onverwachte verschijning in zijn leven als een schoonzuster. Jim nam meestal pas besluiten, wanneer de moeilijkheid onmiddellijk vóór hem was. Er was een levendiger vertier dan gewoonlijk in de haven, want de boot van Singapore deed maar eens per maand het eiland Padokja aan, om mail af te geven en mee te nemen. Jim liet zich naar het schip roeien; zoodra hij de ladder beklommen had, schoot Bertie Smoulder op hem af. „Hallo, Jim, daar staat je schoonzuster — daar vooraan, bij de reeling. Ze weet niet goed wat ze doen zal, geloof ik. Je verwachtte haar niet, is 't wel?”

Jim schudde het hoofd. Zijn kalme oogen hadden Bertie's aanwijzingen gevolgd. Hij zag een slank meisje, dat aandachtig naar het kleine stadje en de hooge bergketen daarachter keek. Een oogenblik stond hij verbluft. Hij had verwacht een min of meer brutaal vrouwentype te zien, dat een jongeman aan zich had weten te binden, niet deze eenvoudige en beschaafd uitzienende jonge vrouw. Toen hij haar naderde, scheen zij bij instinct te voelen,

wie hij was, want zij wendde haar blik af van de kust, en keek met wijd open, verschrikte oogen naar den grooten man, die haar naderde. Ze was klaarblijkelijk zoo bevreesd, dat zijn eerste impuls was, haar gerust te stellen, alsof zij een kind was. „Ik ben Jim Lester,” zei hij, bemoedigend zijn hand uitstekend; „'t is allemaal in orde — ik ben gekomen om je af te halen.” Maar terwijl hij nog sprak, vroeg hij zich verbaasd af, hoe dit meisje aarzelend. „Je weet dat Willy niet bij me is? Hij heeft een betrekking in Singapore, bij Craig en Co. — omdat hij je broer is. Hij had geen gelegenheid meer om je te schrijven voor een introductie. Maar omdat ze jou goed kenden, hebben ze hem aangenomen.”

Niets aan Jim verried dat allerlei gedachten hem door het hoofd schoten. De situatie was dus anders dan hij dacht. Niet hij was bedrogen, maar het meisje. Maar waarom was ze zoo bang voor hem?

„Ik weet wel dat Willy niet altijd. . . goed opgepast heeft,” begon de jonge vrouw opnieuw te spreken, „en misschien had ik wel niet moeten komen. Maar mevrouw Wells had iemand voor de kinderen noodig, ze betaalde mijn passage en ze zei dat ik misschien wel werk in het hospitaal hier zou kunnen krijgen. Ik ben gediplomeerd, weet je. En daarom dachten we — Willy en ik — dat ik zoo lang zou gaan tot hij stevig in zijn nieuwe betrekking zit.”

Jim begon plotseling te glimlachen; zijn gezicht veranderde er zóó door, dat de jonge vrouw zich afvroeg, hoe zij het eerst leelijk had kunnen vinden. Het leek niet op dat van Willy, maar het was vriendelijk en gaf vertrouwen.

„Dat is in orde,” zei hij zacht. „Ik ben blij dat je gekomen bent, al zal je je bij mij een beetje moeten behelpen. Ik heb nog nooit dames-logé's gehad.”

„Ik zou met mevrouw Wells mee gegaan zijn,” zei het meisje haastig; „maar hun bungalow was nog niet heelemaal klaar, en ze hadden geen kamer meer over.”

Jim knikte. „'t Is dus afgesproken dat je zoo lang bij mij logeert. Laten we meteen maar gaan, want het loopt tegen etenstijd.”

Hij zocht de bagage van Margaret — zooals zijn schoonzuster hem gezegd had te heeten — bij elkaar, waarna zij door de prachtige tropische baai naar den aanlegsteiger voeren.

Op zijn voorzichtig gestelde vragen vernam Jim dien avond, dat Willy niet geschreven had omdat het plan aanvankelijk was, dat Margaret bij mevrouw Wells zou blijven. Willy had toegegeven, vertelde de jonge vrouw verder, dat hij en Jim in het verleden geen goede vrienden geweest waren omdat Jim wel eens schulden voor hem had moeten betalen. Het was dan ook wel wat brutaal van hem geweest, van Jim's naam gebruik te maken als introductie bij Craig en Co. Jim verviel daarna in een nadenkend zwijgen. Het was heel natuurlijk, peinsde Margaret, dat hij geen verdere vragen over zijn broer stelde; ze waren immers zoo lang al van elkaar vervreemd.

Zwijgend zaten zij een tijd naast elkaar in de schemerdonkere voorgalerij en keken uit over de prachtig aangelegde plantage langs de helling van den heuvel. Na de hitte van den dag streek een weldadige koelte over het tropische landschap. In het havenstadje, verder weg, schoten hier en daar de lichtjes aan. Voor het eerst verloren

Margaret's oogen hun uitdrukking van vrees, en werden die van een gelukkig kind. Ze had opgemerkt dat Jim zijn eigen kamer voor haar ontrend had. — „Er is nog een klein kamertje aan den achterkant van het huis,” had hij haar op zijn vriendelijke en bedaarde manier verklaard, „waar vrienden van mij wel eens komen slapen. Daar kan ik het best in stellen.” Een dankbaar gevoel doorgolfde haar, terwijl ze haar geringe bagage in de groote kamer had geordend.

Tusschen zijn mail had Jim een brief gevonden van Craig en Co.; maar deze loste het probleem van den bedrieger, die Margaret had gehuwd als zijn broer, niet op. De brief vermeldde eenvoudig, dat een jonge man met een referentie van een Bombaysche firma bij hen had gesolliciteerd. Hij had opgegeven een broer van Mr. Lester te zijn, maar hij had geen introductie van hem. Daar er een vacature was, hadden zij Mr. William Lester aangenomen op de Bombaysche referentie. Wilt het hun echter niet bekend was, dat Mr. Lester een broer in het Oosten had, zouden zij zich zeer verplicht gevoelen, indien hij wilde bevestigen, enz. Jim kon tusschen de regels door lezen, dat zij „Mr. William Lester” niet zoo zeer genomen hadden op de aanbeveling van de Bombaysche firma, als wel omdat zij hem, Jim Lester, persoonlijk zeer hoogachtten. Toen Jim dien brief las, was er van den vriendelijken blik in zijn oogen niet veel over.

„Hoe lang ben je getrouwd, Margaret?” verbrak Jim plotseling het zwijgen. Ondanks de toenemende duisternis merkte hij op dat zij bloosde toen zij antwoordde: „Een maand.”

Hij knikte, maar die blos bracht hem aan het denken. Had deze dief, die Willy's naam gestolen had, haar misschien slecht behandeld? Een maand getrouwd, en nu reeds voor een tijd van elkander! Eensklaps kreeg hij een idee. „Heb je misschien een foto van Willy bij je?” vroeg hij, terwijl hij haar onderzoekend aanzag. Maar zij antwoordde onbevagen.

„Ja, ik heb een kiek van hem, door iemand in Bombay genomen. Ik kende hem toen nog niet. 't Is een groep. Ik zal de kiek even halen.” Toen zij met de foto terugkwam, knipte Jim het licht in de voorgalerij aan en vloog met zijn oogen over de groep, om een gezicht te ontdekken dat iets op dat van Willy zou kunnen lijken. Het was een bijzonder goed geslaagde foto van een pick-nickpartij.

„Kijk, dat is Willy,” zei Margaret, een jongeman op den voorgrond aanwijzend. Jim Lester keek aandachtig naar het gezicht; bijna had hij zich door een uitroep verraden.

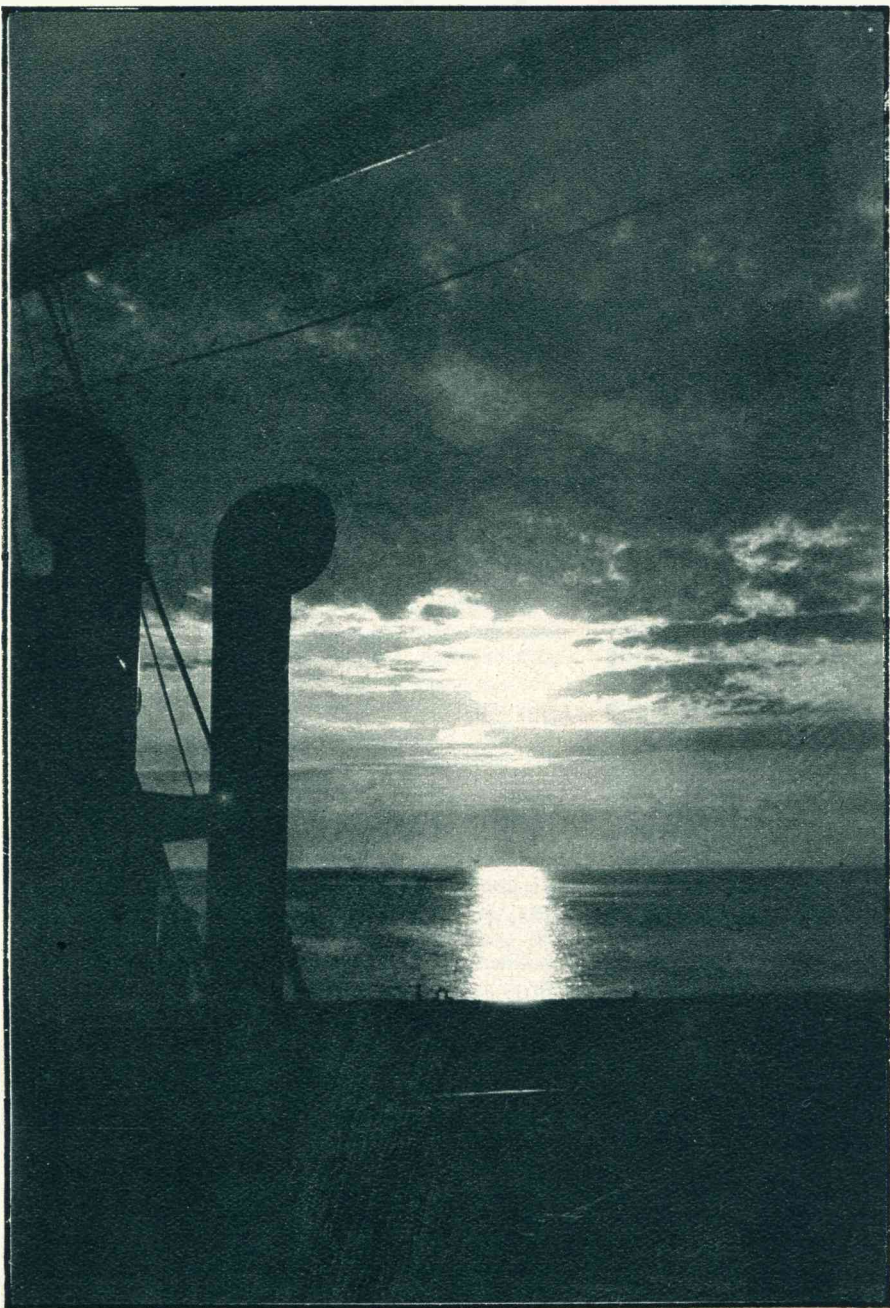
„Goeie hemel! — De schoff! 't Is Don Stanley!”

Nog juist bijtijds wist hij de woorden terug te dringen. Medelijdend keek hij naar het meisje naast zich, terwijl hij haar de foto teruggaf. Ze was dus het slachtoffer geworden van dien schurk van een Stanley. Een harde trek groefde zich om Jim's mond bij de gedachte aan het jonge vrouwtje naast hem. Voorzichtig trachtte hij haar verder te ondervragen.

„Willy wist niet dat ik jou zou ontmoeten,” antwoordde zij. „Wij spraken iemand van dit eiland in Singapore; hij zei ons dat je met verlof was. En omdat ik bovendien bij de familie Wells zou blijven, heeft hij er niet over gesproken dat hij me hier weer zou komen afhalen, om jou meteen te bezoeken. Maar als hij geweten had dat je nog hier was, zou hij dat zeker afgesproken hebben.”

Jim nam plotseling een besluit. Wat hij ook naar Craig zou schrijven, de jonge vrouw zou er niet onder mogen lijden.

„Ik zou met een jaar verlof gegaan zijn, maar het is afgesprongen. Ik ben er blij om — achteraf beschouwd. Weet je wat? Je blijft bij mij logeeren tot Willy schrijft dat je terug moet komen. Is dat afgesproken?”

Ver van hier.

MAAN-NACHT OP DEN
INDISCHEN OCEAAN.

dag binnen vallen. Hij zou niet schrijven naar Craig; hij zou zelf naar Singapore gaan, om de firma te spreken — en Don Stanley. Hij kreeg een soort grimmig gevoel van genoeg, wanneer hij aan die ontmoeting dacht. Dat hij persoonlijk naar Singapore ging, meer omwille van Margaret dan om de onteering van Willy's naam te voorkomen, wilde hij zichzelf niet bekennen. Hij moest en zou zich overtuigen, hoe Stanley tegenover zijn jonge vrouw stond.

Toen hij haar zijn besluit, naar Singapore te gaan, vertelde, zag hij dat zij verbleekte. Het versterkte hem nog in zijn voornemen. „Maar... maar waar moet ik dan in dien tijd blijven, Jim?” haperde ze.

„Hier blijven, en zoolang voor mij op het huis passen. Ik blijf ook zoo lang niet weg. 't Is maar een week naar Singapore en als ik met 'n vrachtschip terugkom, behoef ik geen maand op de mailboot te wachten.”

„Jim, laat mij gaan! Is er iets met Willy?”

„Jij kan mijn zaken met Willy niet doen, beste meid.”

Hij zag een merkwaardige uitdrukking over haar gezicht trekken — een wanhopige, harde trek, bestemd, naar hij meende, voor haar echtgenoot. Hij verbeelde zich dat zij beefde. — Meer dan ooit wist hij dat hij gaan moest.

Het onderhoud met Craig en Co. nam niet veel tijd in beslag.

„Wij zijn u zeer verplicht, mr. Lester, dat u zelf gekomen is,” zei de oude heer Craig, nadat Jim een en ander had verklaard. „Zeer verplicht, inderdaad. Wij hadden feitelijk al eenigen twijfel. Maar hij had zoo'n intieme kennis van uw familie, uw omstandigheden, enz. — ofschoon, ik moet bekennen dat hij zich hier behoorlijk gedragen heeft tot dusver, en een goede werkkraacht is. Maar nu kan ik hem natuurlijk niet houden. Wilt u hem zelf misschien nog spreken?”

„Ja, heel graag,” zei Lester. „Liefst onder vier oogen.”

Mr. Craig gaf een korte order door de huistelefoon. „Denk er om, mr. Lester,” lachte hij bij het verlaten van 't vertrek, „dat u niet de wet in eigen handen neemt en tot handtastelijkheden overgaat.”

Het was Jim die even later, nadat „mr. William Lester” was binnengekomen, de deur dichtsloeg en er met den rug tegen ging staan. De binnengekomene draaide zich bliksemsnel om.

„Wat, wat... Jim Lester!” hakte hij. „Had je niet gedacht?” zei Jim opgewekt. „Ga eens zitten, Don, en geef me eens verslag van al de jaren, dat we elkaar niet gezien hebben.”

Stanley's smal, donker gezicht kreeg een leelijke loodkleur; toen hij begon te spreken, kwamen de woorden moeilijk over zijn lippen.

„Ik... ik dacht... dat je met verlof was,”

zei hij eindelijk. „Ja, ik heb Willy's naam aangenomen — 't was mijn laatste kans. Ik wist geen raad meer — als ik niet gauw een betrekking kreeg Jim — ter wille van den ouden tijd — wil je — wil je niets tegen mr. Craig zeggen? Ik heb dezen keer niets onbehoorlijks gedaan; behalve dat ik jullie naam aangenomen heb.” Hulpeloos keek hij den ander aan.

„Dat is voor het oogenblik het minste,” zei Jim kortaf. „Maar hoe sta je tegenover je vrouw?”

„M'n vrouw?” Stanley keek zoo verbijsterd, dat Jim zijn adem inhield. Als dit comediespel was, was het voortreffelijk gedaan.

„Ja, ja zeker — je vrouw! — Margaret — de jonge vrouw, die met mevrouw Wells is meegekomen en zich mijn schoonzuster noemde.”

„Margaret? Bedoel je Margaret Carr? Maar daar ben ik heelemaal niet mee getrouwd — ik kende haar maar betrekkelijk oppervlakkig. Ze is steno-typiste geweest bij Johnson van de rubberbeurs. Ik wist dat ze als nurse met een dame naar Padokja ging, maar ik zal hangen als ik verantwoordelijk ben voor haar leugens. Dacht je, dat ik met haar getrouwd was?”

„Stanley, denk er om, ik...”

„Maar Jim, beslist, ik zeg je de waarheid. Ze wou zelfs niet eens veel van me weten. Ze is bij Johnson vandaan gegaan, omdat die haar lastig viel. Ik was zelf toen ook aan lager wal, maar het arme kind leed zoo'n armoede, dat ik haar een paar keer op mijn kosten heb laten eten. Daardoor heb ik af en toe met haar gesproken, en ik heb haar toen verteld, dat ik je broer was — dat jij een goed baantje op Padokja had. Toen kwam die mevrouw Wells, die een nurse noodig had, en zij nam dat aan om zichzelf te redden. Maar ik had geen idee, dat ze met jou hetzelfde spelletje zou spelen.”

De verschrikte oogen van het meisje, haar smal gezicht, het haastig verhaal over haar huwelijk, honderd kleine dingen die hem verwonderd hadden, ze kwamen Jim alle voor den geest om Stanley's verhaal te bevestigen. Ze had voordeel van hem willen trekken, zooals Stanley eerst gedaan had. Later had ze zich geschaamd, en had naar het hospitaal willen gaan om haar eigen onderhoud te verdienen. Woede laaide in hem op. Even spoedig stierf zij weer weg, toen hij in den geest het gezicht van het meisje vóór zich zag. Een oogenblik voelde hij zich zelfs verheugd, dat ze hem bedrogen had — dat ze niet getrouwd was met Stanley.

„Kijk eens hier, Stanley,” zeide hij — zijn eigen stem klomk hem vreemd in de ooren — „je kunt hier niet blijven, want ik heb mr. Craig al ingelicht. Maar ik wil je nog eens op de been helpen, als je teruggaat naar Californië. Wees verstandig, en begin daar een nieuw leven.”

Hij luisterde niet naar Stanley's dankbetuigingen, ontsloot de deur en vertrok.

Vier dagen later, na Don Stanley weggeholpen te hebben, keerde Jim per vrachtstoomer terug naar Padokja. De boot was meer dan slecht en had twee weken noodig voor de reis in plaats van een, maar dit gaf hem tijd over de gebeurtenissen der laatste weken nog eens na te denken en tot een besluit te komen. In zeer gemengde gemoedstemming tenslotte beklom hij den heuvel, waarop zijn huis stond. De bungalow was zonnig en gezellig en — leeg.

„Missy is gisteren naar het hospitaal gegaan,” antwoordde zijn huisknecht, grinnikend van genoeg om den terugkeer van zijn meester; „toen het telegram van den toean kwam.” Lester had van een der kleinere eilanden op zijn terugtocht een kabelbericht gestuurd. „Hier is een briefje van de Missy.” Jim las het in de voor-galerij, ongeschoren en ongewasschen.

„Beste Jim,

De directrice van het hospitaal kon mij gebruiken, en daarom heb ik besloten bij haar te gaan werken. Ik dank je erg hartelijk voor al de goedheid, die je me bewezen hebt.

Margaret.”

Dat was alles; geen enkele nadere aanduiding, maar haar vertrek bewees dat zij begreep, dat hij van alles op de hoogte was. Toch glimlachte Jim bijna, terwijl hij in zijn bad lag, zich schoor, en nadacht. Naar het hospitaal was ze vertrokken? Wel, daar kon hij ook heengaan.

Later op den dag, nadat de ergste hitte geweken

„Oh, Jim, mag ik dat werkelijk? Je bent goed — je weet niet hoe goed je bent.” Haar stem klomk als die van een verloren kind, dat zijn huis weer gevonden heeft.

De mailboot deed eens per maand Padokja aan op haar weg naar Singapore, om post en passagiers mee te nemen. Voldoende tijd dus om na te denken, welke stappen hij kon ondernemen. Hij had Don Stanley gekend vanaf zijn jongensjaren — Don en Willy waren samen op school geweest — en Don had zich altijd laten kennen als een minderwaardig sujet. Later, na den dood van zijn broer, had Jim hem nog eens ontmoet in San Francisco. Hij was toen zoo aan lager wal geraakt, dat hij hem geld gegeven had, omdat Don nu eenmaal een oude kennis was. Thans scheen hij naar het Oosten afgezakt te zijn, om daar óók weer zijn duistere praktijken uit te halen. Jim kon niet toelaten dat hij bij Craig bleef, en dan nog onder den naam van zijn eigen broer. Als Jim daaraan dacht, begon zijn bloed te koken. De hond, om den naam van zijn broer te onteeren!

Maar... Margaret. Wanneer Jim naar de jonge vrouw keek, terwijl zij zich door de bungalow en de tuinen bewoog, kreeg hij een vreemd gevoel. Ze was veranderd sedert ze op Padokja was gekomen. De verschrikte en ellendige blik was reeds lang uit haar oogen verdwenen. Iederen dag leek ze er jonger uit te zien, opgewekter, gelukkiger. In de vrijgezellen-bungalow had zij wonderen verricht. Alles werd beter onderhouden; zijn kleeren werden regelmatig versteld. Hij begon met eenige vrees te denken aan het oogenblik, dat zij weer uit zijn leven zou verdwijnen. Hoe moest haar korte huwelijk wel geweest zijn, dat zij zoo'n indruk van ellende maakte, toen zij op Padokja kwam! Toen hij daaraan dacht veranderde zijn plan plotseling. De boot zou den volgenden

was, kleepte hij zich zeer zorgvuldig, besteeg zijn paard en begon den vrij langen tocht naar het hooger gelegen hospitaal. Hij wist dat er maar weinig personeel in het hospitaal was, want het schaars bewoonde eiland telde nooit veel zieken. Maar hij wist niet, dat het op dat oogenblik slechts bestond uit één inlandsche, die het ruwe buitenwerk deed, de directrice-verpleegster, welke haar middagslaapje nam, en de nieuwe assistente, die op handen en knieën bezig was een deel van het verzuimde ruwe werk te doen. Jim, bij het binnenkomen zoekend naar de zuster, viel bijna over de kruipende figuur in een blauwe overall.

„Pardon,” zei hij; en toen: „Margaret!” De figuur, kruipend aan zijn voeten, keerde het hoofd niet om. De bezige handen gingen nog iets vlugger met den wrijfap heen en weer, nerveus-energiek, maar Jim kon nog juist zien dat er een vurige blos op het gezichtje verscheen.

„Wel,” zei Jim zacht. „Heb je me niets te zeggen?” Nog richtte ze het hoofd niet op, slechts werd de blos nog iets dieper van schaamte en vrees, en haar stem zei: „Ik... het spijt me —”

„Ik heb dien zoogenaamden mr. William Lester gesproken. Wist je dat hij m'n broer niet was?”

Toen, in haar verbazing, zat ze overeind, rustend op haar knieën, en staarde hem aan met oogen zoo blauw als haar overall.

„Niet je broer? Hij zei... Wie was hij dan?”

„Don Stanley, een buurman van ons, lang geleden, thuis. Een mislukkeling, een oplichter van zijn jeugd af. Hij kende onze familie en nam Willy's naam om een baantje te kunnen krijgen.”

„Ik zag wel dat jullie verschillend waren. Maar je zei niets...”

„Nee. Toen je me die foto liet zien, zag ik wie het was, maar ik kon het niet over mijn hart verkrijgen, jou te vertellen, wat ik van hem wist, omdat ik dacht dat jij met hem getrouwd was. Eerst wou ik de situatie in Singapore eens opnemen. — Hij is nu terug naar Amerika.”

Het meisje zonk weer voorover op haar knieën, het hoofd gebogen.

„Dus... nu weet je ook dat ik gelogen heb,” zei ze, zoo zacht dat hij het nauwelijks hooren kon.

„Ja, ik weet 't.”

„Je bent hem nu kwijt. Maar... ik...?”

Dat wist Jim al, maar het is niet gemakkelijk dat duidelijk te maken aan een vrouw, die geknielt aan je voeten ligt. Dat was geen juiste positie, voelde hij.

„Als je op wilt staan,” zei hij met een vreemden lach, „zal ik 't je vertellen.”

„Nog niet,” mompelde zij; „niet voor ik je mijn gedeelte van het verhaal verteld heb. — Ik werkte in Singapore op het kantoor van 'n man die mij... lastig viel. Daarom moest ik bij hem weg. Ik ging toen iederen dag eten in een gelegenheid waar het niet zoo duur was. Op het laatst had ik haast geen geld meer, en ik kon geen andere betrekking vinden. Toen ontmoette ik Willy — hoe kon ik weten, dat hij Willy niet was? Hij vertelde me, dat hij je broer was. We raakten oppervlakkig met elkaar bekend, omdat we er allebei zoo akelig voor stonden. Ik was zoo arm geworden, dat hij een paar keer mijn eten betaalde. Overigens is er niets tusschen ons geweest. Toen las ik die advertentie van mevrouw Wells, waarin ze een nurse vroeg, en ik ging haar in haar hotel opzoeken. Dat was het eerste gelukje dat ik had. Maar ik kon haar geen referenties opgeven, want ik wist dat mijn vroegere patroon mij dan zwart zou maken. Ik was wanhopig, maar plotseling kreeg ik een idee, waardoor ik geen referenties zou noodig hebben. Ik vertelde haar, dat ik met Willy was getrouwd en jouw

schoonzuster was. Toen nam ze mij dadelijk aan. Ik vertelde Willy niets natuurlijk. Ik wist niet, dat hij ook gelogen had. — Je zal het wel niet willen gelooven, Jim, maar het is allemaal de waarheid.”

De korte harde zinnen kwamen vreemd van haar lippen. Ze was 'n vrouw, die voor zichzelf had moeten vechten, maar haar leven nobel gehouden had. Die gedachte flitste Jim door het hoofd, terwijl hij zich naar haar over boog. De wrijfap viel op den grond, toen hij haar aan de handen omhoog trok.

„Dat verleden komt er nu niets meer op aan,” zei hij schorrig. „Natuurlijk geloof ik je. Wat er op aan komt, is alleen — ons beiden. Alleen, zeg me of je ooit iets voor Don Stanley gevoeld hebt?”

„Nee, nooit. Dan zou ik zoo maar niet weggegaan zijn van Singapore. Begrijp je dat niet?”

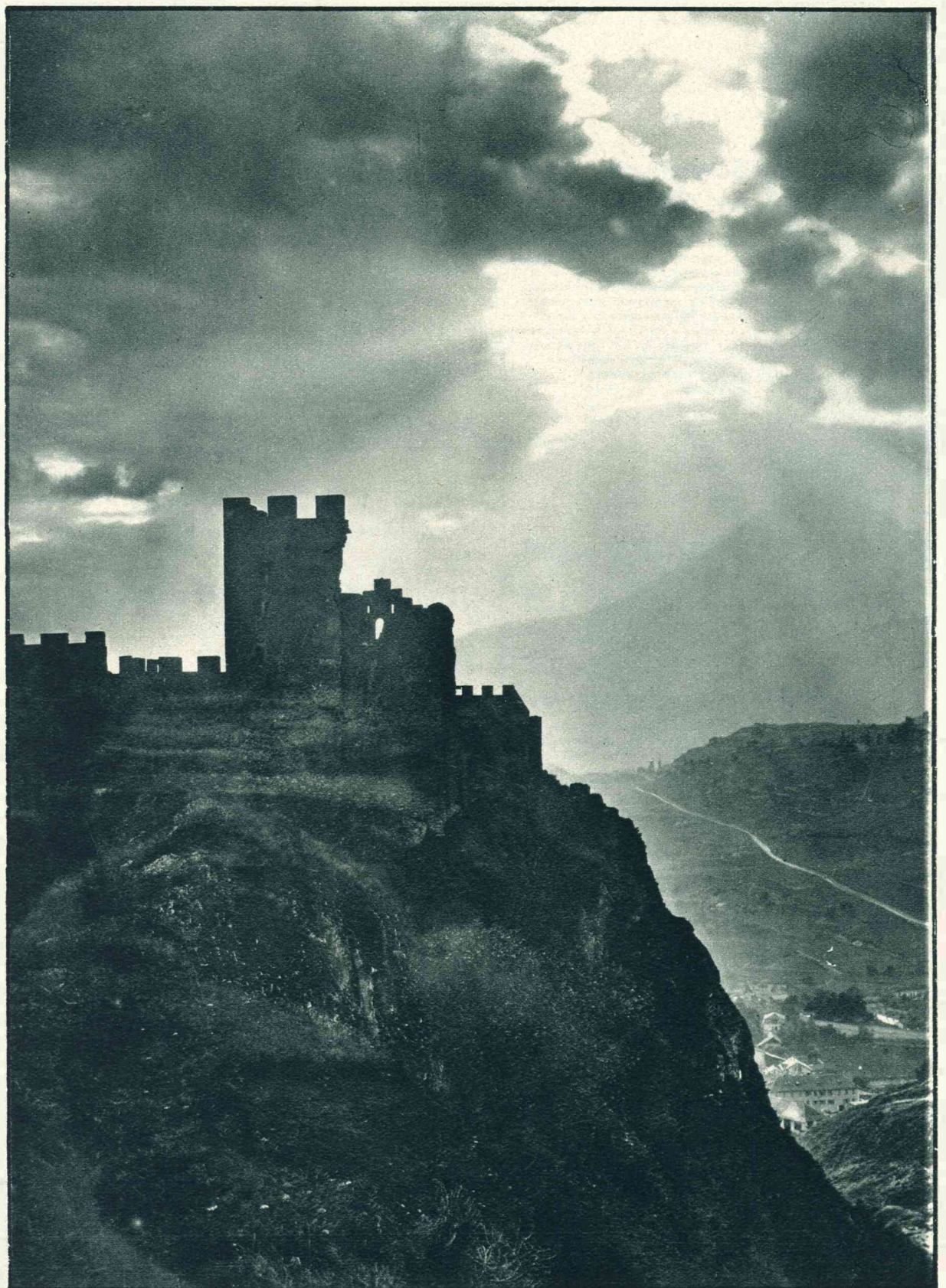
Haar oogen zagen hem nu open aan, simpel als die van een kind. „Ik was naar Singapore gekomen,” vertelde ze nog verder, „omdat mijn broer daar woonde. Maar hij werd ziek en stierf. Dat kan ik in elk geval bewijzen. Mr. Craig kan je zeggen dat het waar is.”

„Houd op!” zei Jim bijna ruw. „Jij en ik gaan

niet het leven beginnen met wettelijke bewijzen van alles wat we zeggen. Je zult in me moeten gelooven, zooals ik dat in jou doe. Wil je dat, Margaret?” Hij sloeg zijn sterken arm voorzichtig om haar heen, alsof hij half bevreesd was haar aan te raken. Moe gewerkt, de haren in de war, zag zij er niet op haar best uit, maar die twee gingen op dat oogenblik zóó in elkaar op, dat ze er geen van beiden het minste erg in hadden.

„Jim, als je alleen medelijden met me hebt, dan... trouw me dan niet — om Gods wil, laat me dan gaan!” zei ze en haar stem brak. „Ik zou 't niet kunnen verdragen. Ik hou zóó veel van je, dat ik ook alles van jou zou verlangen — geen medelijden.”

Maar toen ze hem aankeek, zag ze iets in zijn oogen, dat er haar toe bracht haar hoofd tegen zijn schouder te leggen. Jim had een vreemd gevoel, toen hij zijn arm dichter om haar trok. Alle vage hoop en idealen, waar het leven van een man op steunen kan, en die te heilig zijn om in woorden uitgedrukt te worden, waren voor hem besloten in het meisje, dat hij in zijn armen geklemd hield.

Yet van hier.

DE ONNEEMBARE BURCHT.
(RUINE VAN TOURBILLON,
ZWITSERLAND) (foto Gaberelli)

De belangrijkheid van het zout—

Smakelijk Eten

Alles wat gij Uw gasten voorzet om 't eten smakelijker te maken moet van het allerbeste zijn, neem daarom voor zout het droge—fijne—witte—zuivere,

Cerebos Zout

Verkrijgbaar bij alle kruideniers en comestibles zaken in kleine, middel en groote bussen, ook in sierlijke zoutstrooiers voor tafengebruik.

Schoonheid en charme

zijn synoniem met een lenig gezond lichaam, een frissche gelaatskleur en soepele huid. In Old Cottage complete toiletserie vindt U onschatbare middelen om Uw lichaam goed te verzorgen. Het deccnte parfum zal personen van distinctie aantrekken en U tot het middelpunt maken in elk gezelschap. Alle goede zaken verkoopen Old Cottage Lavendel: Toiletzeep Water Badcristallen Poeder Badzeep Talcum Brillantfine Creams Reuksachets Etc. etc.

IMPORTEURS:
RICHARD WERNEKINCK & CO.
HUDESTRAAT 9, AMSTERDAM-C.

GROSSMITH'S
Old Cottage
VERHULZCO
Lavender Zeep en Lav. Water

DRAAG GEEN BREUKBAND!

Na 30-jarige ondervinding heb ik een Breukverband-Apparaat voor mannen, vrouwen en kinderen gemaakt, hetgeen breuklijden verhelpt.

Ik zend het op proef!

Indien U bijna alles beproefd hebt, kom dan tot mij. Waar anderen gefaald hebben, daar heb ik mijn grootste succes gehad. Zend onderstaande coupon heden en ik zal U gratis mijn geïllustreerd boek over breuken en hare behandeling toezenden, waarin ook mijn Breukverband-Apparaat is afgebeeld met de prijzen, ook de namen van vele personen, die het beproefd hebben en hoogst dankbaar zijn. Het geeft directe verlichting, wanneer al het andere niets hielp.

Ik maak het volgens Uw maat en zend het U toe met absoluten waarborg, dat het U voldoet zal, of ik zend U het geld terug. Ik heb den prijs zoo laag mogelijk gesteld, zoodat rijk of arm het koopen kan. Ik zend het op proef ten bewijze dat hetgeen ik zeg, waarheid bevat. U alleen oordeelt en indien U eens mijn geïllustreerd boek gelezen hebt, zult U even verrukt zijn als mijne duizenden patiënten wier schriftelijke dankbetuigingen voor U ter inzage liggen. Vul onderstaande gratis coupon in en post die nog heden.

Photo v. d. heer C. E. BROOKS die zich zelf en duizenden anderen van breuklijden bevrijdde. Indien breuklijdende, schrijf dan nog heden.

GRATIS INFORMATIE-COUPON

C. E. BROOKS (2191 C) Singel 25 - Amsterdam
Gelieve mij te zenden, franco per post, in onbedrukte enveloppe, zonder eenige kosten of verplichtingen mijnerzijds, Uw geill. boek en volledige inlichtingen betreffende Uw Breukverband-Apparaat.

Naam:
Adres:

MENGELKAMP's

houtwaren zijn beter en niet duur.

Trapleeren
Strijktafels
Spanramen
Kuijen
Stampers
Tafels
Stoelen, enz.
Oudste adres.
Onze zaak bestaat 32 jaar, dus een goed bewijs.

Achterklooster 67
Tel. 15036 - Let op den naam

MENGELKAMP

Zijt gij reeds abonné van dit blad?... Zoo niet, abonneert U nog heden!

Zes bekende Nederlanders

hebben in de kolommen van dit blad verklaard, hoe zij van die pijnen in ledematen, gewrichten, spieren en zenuwen bevrijd zijn geworden door het gebruik van Togal-tabletten. Eén van deze verklaringen luidde o.a.:

„Ik heb Togal-tabletten gebruikt, het resultaat was werkelijk prachtig en verrassend. Ik was sedert jaren reumatieklijder en kon niet meer knielen of loopen. Ik voelde pijn en stramheid in de rechterknie en na het gebruik van eenige flacons Togal-tabletten waren de pijn en stramheid geheel verdwenen. Ik werd leniger in al mijn ledematen en kon als vroeger weer knielen en uren in de bosschen wandelen. Nu zijn de herfst en de winter voorbij en door doelmatig gebruik van Togal-tabletten ben ik totaal van de reumatiek bevrijd gebleven. Daarom kan ik allen reumatieklijders met veel vertrouwen de Togal-tabletten aanbevelen.”

Iedereen moet Tegal op zak of in huis hebben, want Togal-tabletten regelen den bloedsomloop en verwijderen alle onzuiverheden zooals infectueuse bacteriën of urinezuur. Dat is dan ook de reden dat Tegal evengoed helpt tegen hoofd-, kies- en zenuwpijn als tegen die pijnen in ledematen, gewrichten, spieren en zenuwen ook genoemd reumatiek, spit, jicht, ischias enz. Een ander groot voordeel van Tegal is, dat het gebruikt kan worden door die personen, die geen andere medicamenten kunnen verdragen, want Tegal is onschadelijk voor hart, maag en nieren. Bij alle Apoth. en Drog. à f 0.80, f 2.— en voor langer gebruik de Kuurverpakking à f 8.75.

KUNSTGEBITTEN

f 55.—

Absoluut pijnlooze behandeling
desgewenscht termijnbetaling.
Ook voor Ziekenfondsleden.

Bureau voor Tandheelkunde
Kruisstraat 15 b - Rotterdam

Iederen dag geopend van 9-3
en 6-8 uur. Telefoon 51943

Voor Dordrecht:
Warmoezierspad 17 (Kromhout)
Iederen dag geopend van 10-12
en 7-8 uur.

Voor Delft: Markt 79
's Zaterdags van 3-5 uur.

BON

recht gevend op 2 plaatsen in het

CITY-THEATER

Hoogstraat 136 - Telefoon 57188

tegen halve prijzen, op alle matinee's met een minimum van 20 cent en op de avondvoorstellingen van Dinsdag, Woensdag, Donderdag en Vrijdag met een minimum van 30 cent per persoon.

Het programma van 2 t/m. 8 September bevat wederom 2 bijzondere hoofdfilms: 1e. Siegfried Arno en Ralph Arthur Roberts in de komische schlager:

HUWELIJSBUREAU MEIJER

2e. John Barrymore in de sensationele prachtfilm:
IN DE MACHT DER HYPNOSE
(Svengali). Toegang boven 18 jaar.

Sinds onze laatste opgave
keerden wij, op grond van onze

Gratis Ongevallens-Verzekering

de volgende bedragen uit aan:

Wed. van L. Helwegen, Veelandingstr. 12, Roermond	f	500.—
Wed. van J. R. Steekstra, Molensteeg 15, Franeker	-	600.—
A. J. Gerrits, Hall bij Eerbeek	-	30.—
Wed. J. Paap, Burg. Engelbertstraat 42 a, Zandvoort	-	600.—
Wed. F. van der Ploeg, Zeestraat 63, Zandvoort	-	600.—
C. Brouwer, Delistraat 28 ^{II} , Amsterdam	-	30.—
A. de Boer, A 271, Sliedrecht	-	30.—
K. Kwiatkowski, St. Josefstr. 50, Sittard	-	50.—

f 2.440.—

Vorig totaal bedrag..... - 261.811.—

Nieuw totaal..... f 264.251.—

RECTIFICATIE

Abusievelijk is in de vorige opgave medeeling gedaan van een uitkeering, groot f 600.—, aan de Wed. C. Bouwman, Stolkwijersluis, gem. Gouderak. Aangezien deze uitkeering niet heeft plaats gevonden, wordt 't totaalbedrag teruggebracht op

f 263.651.—

Lausanne is niet alleen de stad, waar men, sinds 1919, vrijwel onafgebroken vergadert om de gevolgen van den vrede te boven te komen; het is ook de plaats, welke er zich op beroemen mag een record aantal jonge-dameskostscholen binnen haar muren te hebben. Misschien is dat de reden, dat de ijverige gedelegeerden der verschillende naties iederen keer opnieuw met zooveel enthousiasme naar deze fraaie gemeente aan het meer van Genève vertrekken. Immers, op straat komt men aanhoudend groepen lieflijke verschijningen tegen, en aan een enkelen bevoorrechte wordt het toegestaan een kijkje te nemen in de mooie villa's, welke tot een aangenaam verblijf voor jonge meisjes uit alle deelen van Europa zijn ingericht. Onze foto-correspondent was een dier uitverkorenen, voor wien de meisjes gaarne poseerden.

„Meisjes in uniform”.
Het lesuur.

DE KOSTSCHOLEN- STAD

Dat is op iedere kostschool, voor jongens en voor meisjes, hetzelfde: het kamertje en de deur van de kleerkast is voor 'n groot deel beplakt met prentbriefkaarten, vooral van sporthelden en filmspelers.

Rooken is verboden, maar dat beteekent niet dat er nooit gerookt wordt.

De saaie Zondagmiddag. — Handwerken en brieven lezen.

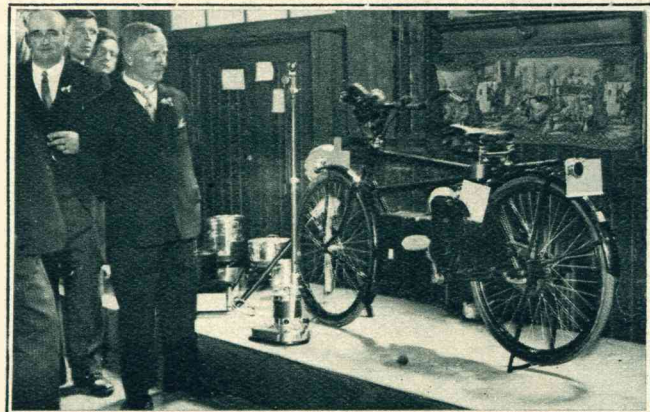

Zeeuwsch Nieuws

Onder blijvende belangstelling zowel van de zijde van het publiek als van de deelnemers heeft te Middelburg de 20e ringrijderij te paard plaats gehad in de Abdij op Donderdag 25 Aug. Foto van de uitreiking der prijzen w.o. 'n zilveren wisselbeker van H.M. de Koningin, van den heer H.W. van Loon te Veere, van de gemeente Middelburg, van den heer Hartman en van de Amstelbrouwerij. Op de foto merken we op de feestcommissie, o.a. mr. Moolenburgh, voorz.; mr. P. C. Adriaanse, secr.; mr. Doorenbos, F. Polderdijk, terwijl Z.Exc. de Commissaris der Koningin aanwezig was om den beker van H.M. uit te reiken.

Zeeuwsche amazones.

De electrische fiets op de Elgawatentoonstelling te Middelburg trok al dadelijk de belangstelling.

Teekenaar, kunstschilder en bakker leggen evenveel belangstelling aan den dag voor het kleurige steekspel op het Abdijplein.

Schuttersjubiläum. Te St. Jansteen vierde de heer C. L. Everaard zijn 55-jarig schuttersjubiläum bij de handboogmaatschappij „St. Jan“, welke vereniging hij heeft helpen oprichten.

Bie ons op 't durp

Merien de Meulenaar is dood; de zenuwen bin deur z'n bloed 'esloge en toen is z'n 'arte nae boven 'ekomme, en noe is t'n dood.

Eergistere is Jane van Akke nog bie z'n 'ewist, wan ie wou den dokter nie mee è. Je mò wete, dat 'eur mie kruijen werkt, die 'ael ze uut de dunen, en d'r is wè wat van an, 'oor, wan Flup van de smid, je weet wè, die is 't er ok beter van 'eworre. Mae, afijn de dokters bin d'r toch voe, ee? En ik voe mien z'n nooit zò'n wuuf in m'n 'uus 'aele, dà's vast. D'r was vroeger ok zò'n vint op 't durp, den Uubuuk noemden ze die, en die kus beesten 'eneze, zee t'n, en d'r waere boeren die 't gloafden ok. Die vint 'ei t'r vreed vee geld mie verdiend mae op 't lest è z'n voo 't gerecht g'aeld, en toen was 't klaer.

Noe was t'r in de polder ok een boer, Pier van 't Eme, die liet 'n is roepe, midden in den nacht. Afijn, den Uubuuk t'r nae toc, wan dat mot 'ezeid, ie sting nergens voe, à wou j'n 'k weet nie 'oe è.

Afijn, 'um komt dae bie Pier, en ie zee: Welke koei is 't? wan ie was nog zò vee as 'elderziend ok, mò ie begriep, en 'um wist dan trek of 't een paerd of een koei was, mae noe was 't'n dan toch abuus.

Pier zee: gae mae's mee, 't is de beste koei van stal, en zulder nae de slaepstee, en dae lag Pier z'n wuuf.

E mae menschen, Pier, 'ei je m'n dae noe voe uut m'n nist laete komme? vroeg den Uubuuk. Waevoe 'ei je den dokter nie g'aelt?

E ja, zee Pier, ik kenne joe beter, en j'ei Bette (dat was een koei) ok van z'n spatieren of olpe.

Jie bin t'r toch eene, zee den Uubuuk, jie zou voe je beesten den dokter nog wè laete komme.

E sjuust, zee Pier, wan een aër wuuf kà je makkelijk kriege, mae een dooie koei dà's dood, weet ie, en dà kos centen, mae een wuuf brieng nog wè's centen mee.

Ja, zò bin d'r 'ier noe op 't durp, mae dà's noe wè den ergsten ok. Die vint is zovoe gierig, dae stae je gewoon versteld van.

De velwachter is voe een paar weken mie vekansje, en noe bluve de wienkels wee open. Je mò begriep, dà d'r 'ier wienkelsluutieng is 'ekomme. Wae dat noe voe dient, weet niemand, je zou toch zegge, 'oe langer de wienkels open bin, 'oe meer negotie d'r 'edae kan worre, en in zò'n tied van melaise komt 'et dae toch mae op an.

Mae neemt, dicht de wienkels om 8 ure. Van eesten afan gieng dat nie, wan de menschen sturden d'r eigen d'r nie an, mae toen kwamme d'r precessenverbaal en toen was 't uut.

Mae noe de velwachter d'r van deur is, bin ze wee open, en de café's ok. En de burgemeester is t'r ok à van deur.

Die 'eitet de leste tied nie zò best op 'ereed, dà's waer. Nie dat 't gin goeie vint is, neent, d'r val niks van te zeggen, alied even vriendelijk, en iedereen geliek geve, mae dat deug noe juist nie.

Pier (denzelfden van 'ierboven) en Kees Kernielje, die d'r neven weunt, kregte ruzie over de waterafvoer van 't land. Pier liep nae den burgemeester en vertelden 'n wat t'r an d'and was, en de burgemeester zee: precies. En 'ie zee: noe mò je mae zò en zò doe.

Mae Kees liep ok nae den burgemeester, en ie vertelden 't, en de burgemeester zee: precies, en je mò zò en zò doe.

En toen deje ze allebei zò en zò, en 't end was, dazze mekaere mie de rieve op d'r duvel kwamme.

Ja, mae 't is toch een beste man, dà's vast.

Noe è'k beloofd, dà'k deze week een ver'aeltje zou vertelle vooe Moei, mae noe zà'k je is wat zegge:

Ik kreeg Zondag een Zeeuwsche schriever bie m'n, en die zee: Pier, j'ie lapt 'et 'em toch mae.

Zou je dienke? zee ik, en 'k bleusden d'r van.

Ja, ja, zee 'um, ik meene 't.

Ik zegge, dà kom net goed, wan noe mò'k een ver'aeltje schrieve vooe een blind mensch, en dà gae noe nie.

Kiek is 'ier, zee 'um toen, dà zà ik dan wè is voe je doen.

En zò staet 'et noe, en noe kà je kommende weeke een ver'aeltje verwachte, 'oor Moei!

En dan bin ik t'r van of, wan à'k 'et goed begrepe è, dan mòje daevoe experatie è, dà's zòvee, daje in een toestand komt à je een paar borrels 'edronken 'eit, en dat doen 'k nie mi.

Nie dat die schriever an den drank is, 'oor, mae zukke lui è dat van eiges. Noe, dus tot over twee weken, Pier gae mie vekansje!

PIER VAN 'T HOF

Feestweek te Middelburg. Ter herdenking van het 35-jarig bestaan van de vereniging „Handelsbelang“, waarop we in een volgend nummer terugkomen, werd op Maandag 29 Augustus o.a. een tentoonstelling geopend op gebied van electriciteit, gas en waterleiding (Elgawa) in Schuttershof. De bestuursleden van „Handelsbelang“ en de tentoonstellingscommissie met afgevaardigden van B. en W. voor de lens na de officiele opening.

Schuttersjubiläum. Te Hulst heeft de heer Ch. de Wolf, lid van de Koninklijke schutterssociëteit „De Batavieren“ onder groote belangstelling het feit herdacht, dat hij 25 jaar geleden Keizer werd van deze vereniging.

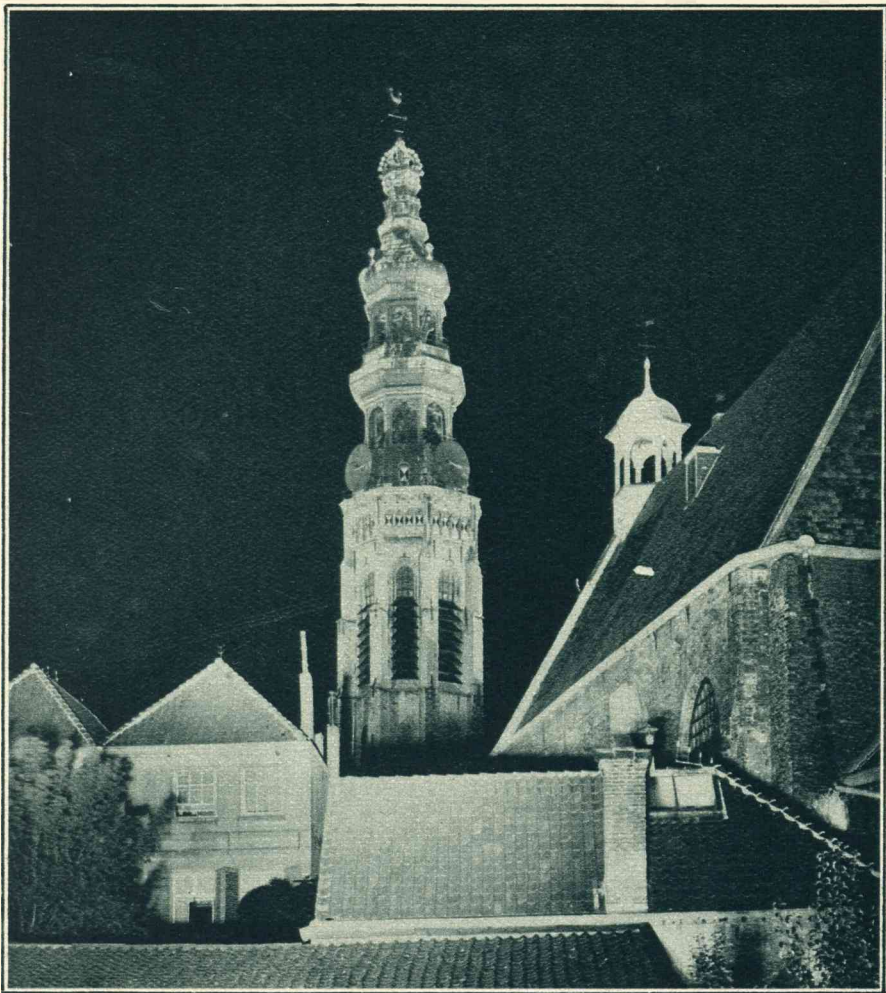
De Middelburgsche athletiek-beoefenaars van Achilles bij den 40 K.M. marsch, in de omgeving van Bergen op Zoom gehouden.

Bij gelegenheid van het 25-jarig bestaan der Postzegelvereniging Vlissingen werd aldaar een 2-daagsch congres gehouden in hotel Britannia van den Nederlandschen Bond van Postzegelverenigingen. Zaterdag 27 Augustus werden de aanwezigen na de opening van het congres ten Raadhuis ontvangen, waarna we deze foto maakten.

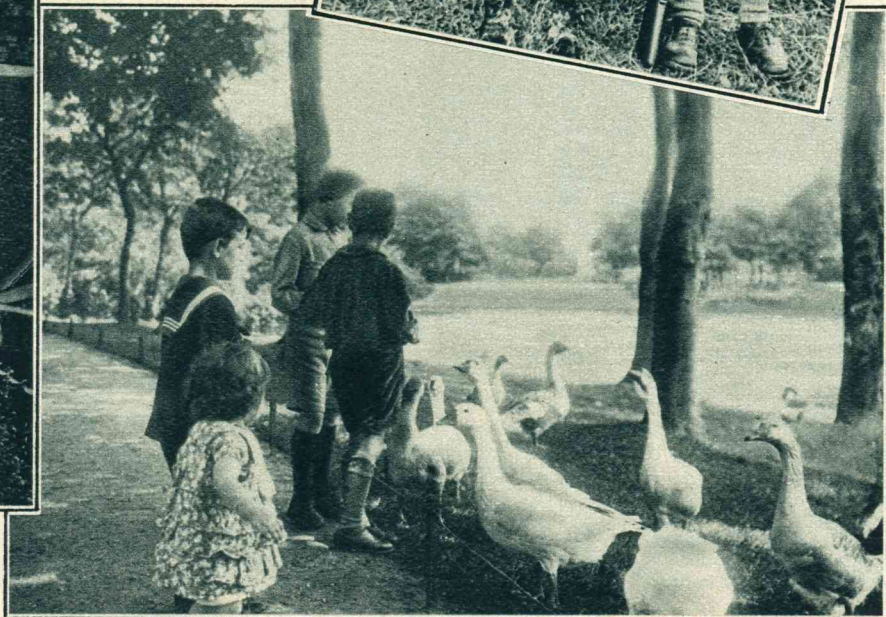
't Echtpaar Th. Acke-Vossaert, te Terneuzen, vierde onlangs zijn vijftigjarig huwelijksfeest.

Oud en nieuw aan Breskens' strand.

De feestelijk verlichte toren van de Abdy tijdens de feestweek.

Ganzen voeren.

Zeeuwsche Omroep

Hallo ! hallo ! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit Middelburg, dat de toerist Theophile de Korte uit Antwerpen per rijwiel in botsing is gekomen met den „Langen Jan" en hierbij een bloedneus opliep.

Wanneer „de lange" en „de korte" voortaan niet voorzichtig zijn, wordt de prettige verhouding tusschen Watt en Half Watt nog bedreigd !

Uit Arnemuiden vernamen wij, dat de plaatselijke brandweer voortaan niet meer met de bel voor brand gealarmeerd zal worden, doch per hoornblazer.

Als nu de verzekeringsmaatschappijen haar premies maar niet verhoogen ; geblaas bij vuur en vlammen wakkeret de verschrikking aan !

In Overslag zijn, naar de Breskensche Crt. meldt, achter bangselpapier in sommige huizen een aantal militaire geweren gevonden. Het blad vermoedt, dat deze wapens afkomstig zijn van Belgische soldaten bij hun vlucht over de grens voor de Deutsche troepen in October '14. Er zijn echter menschen, die er heel wat meer achter zoeken. Zoo hoorden wij o.a. van het vormen eener burgerwacht onder de muizen, tegen het kattengevaar !

In Sluis is wegens de warmte veel zwem-enthousiasme ontstaan. Een voortvarende organisatie broedt reeds op plannen tot aanbouw van een zwem„kooi". Dit klinkt tamelijk wilde-dieren-achtig. Wij zijn nieuwsgierig wie er als temmer aange-steld zal worden.

Te Vlissingen werd dezer dagen een bouwkundig ingenieur ontboden bij een familie. De man ging er heen met hooge verwachtingen, doch keek wel vreemd op zijn neus, toen men hem alleen te raadplegen wenschte over de aanschaffing van een houten been voor den tuinman.

Men schrijft ons uit Domburg, dat prins Hendrik bij zijn bezoek aan deze badplaats de morgenkoffie gebruikt heeft.

De prins weet zeker iets van de gewoonte in enkele Zeeuwsche gemeenten, om de avondkoffie op te warmen !

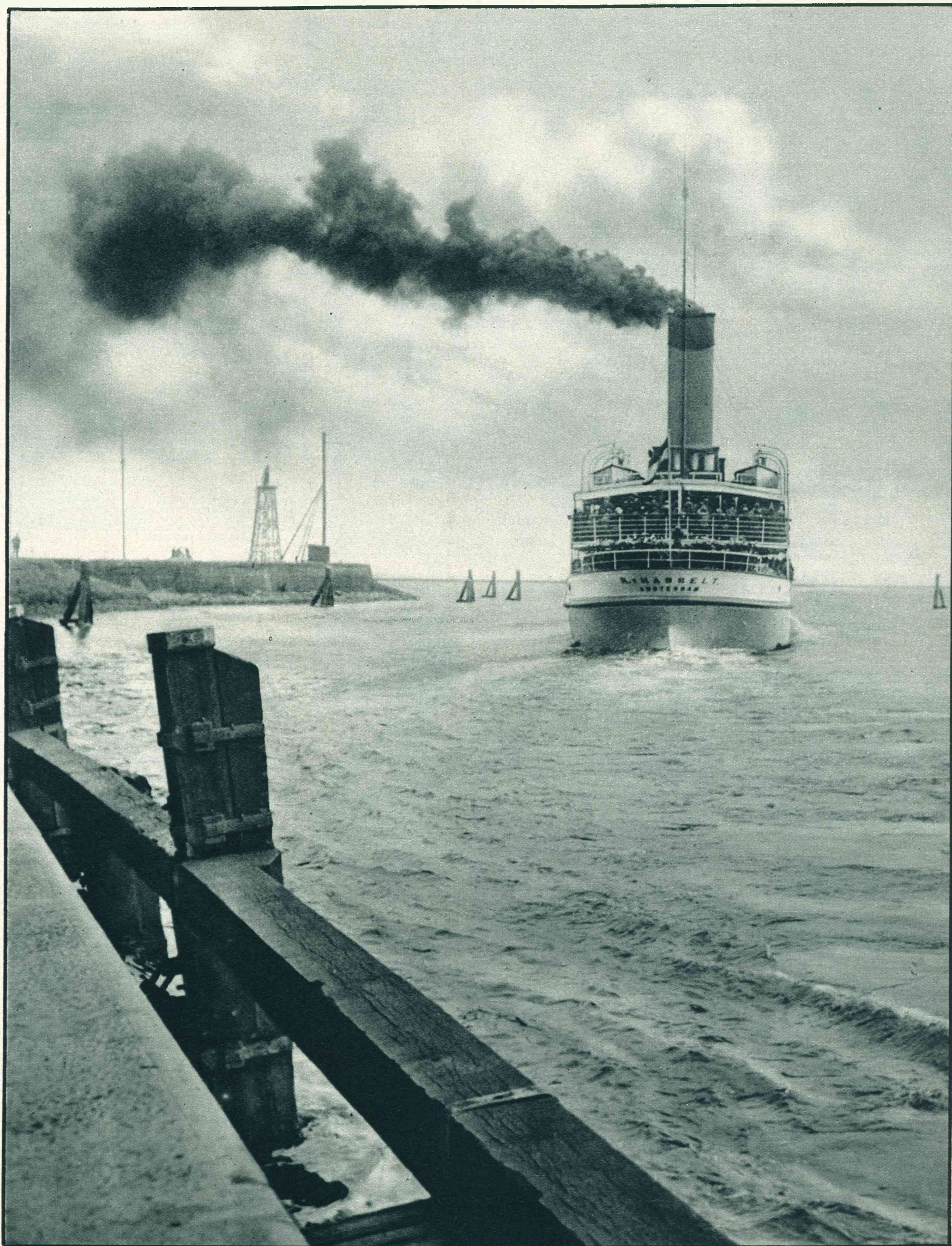
Boven Zeeland heeft een „luchtschrijver" 'n reclametekst tegen de wolken geplaatst. Toen de vernuftige vliegenier op het vliegveld te Haamstede daalde, zag hij een inwoner uit Noordwelle aan den staart van de machine morrelen. Om op-heldering gevraagd, zei de landbouwer, dat hij naar 't krijtje zocht, waarmee geschreven werd !

Tot de volgende week, dames en heeren !

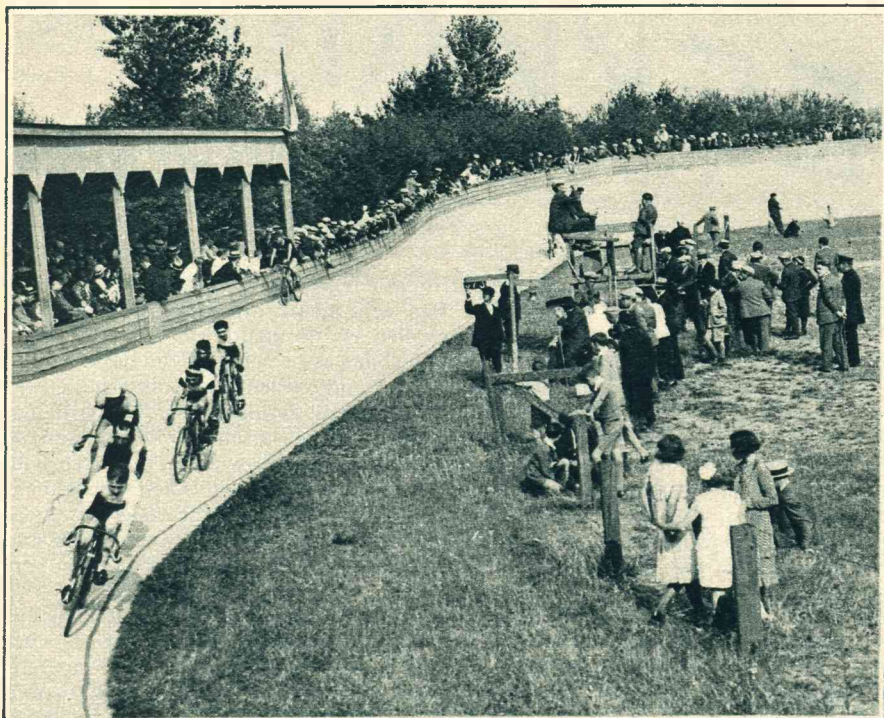

Zijn eerste succes !

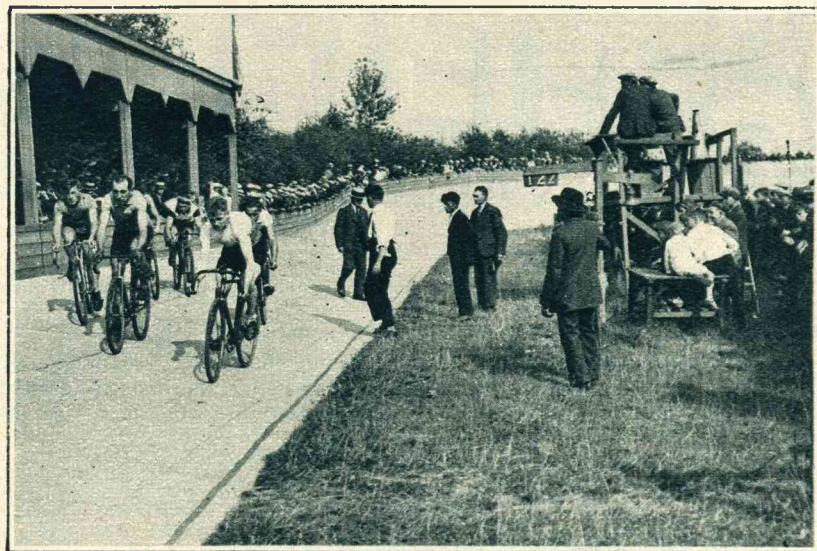

De veerboot van Enkhuizen vertrekt naar Friesland.

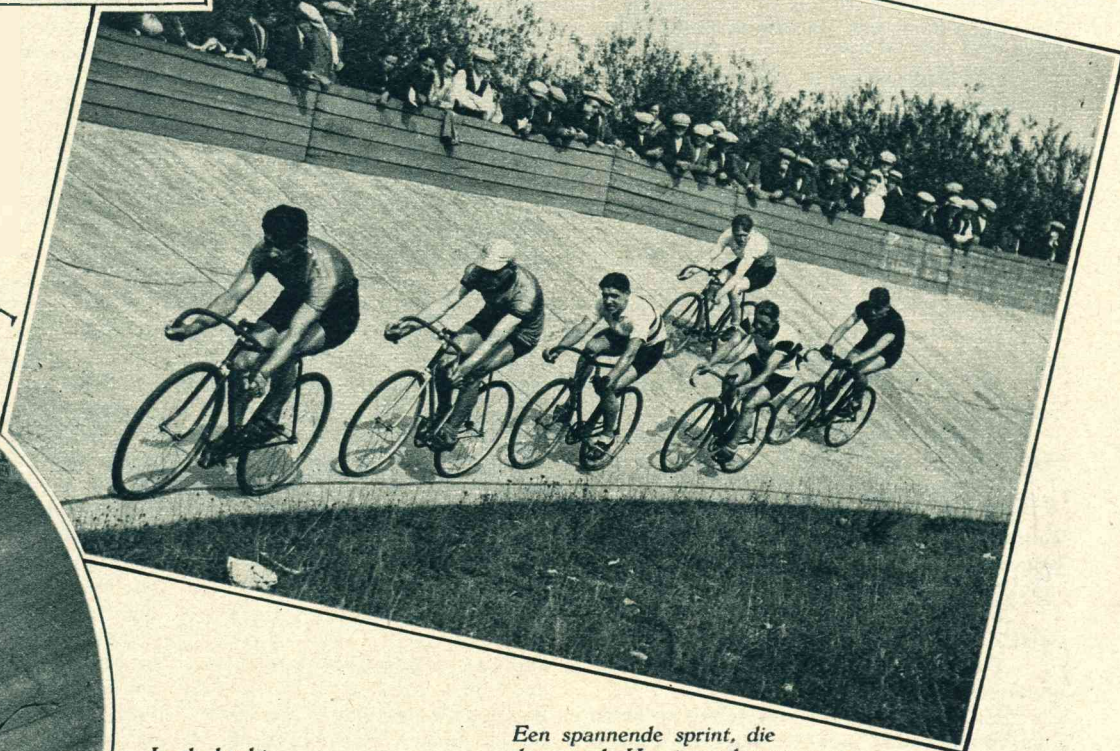
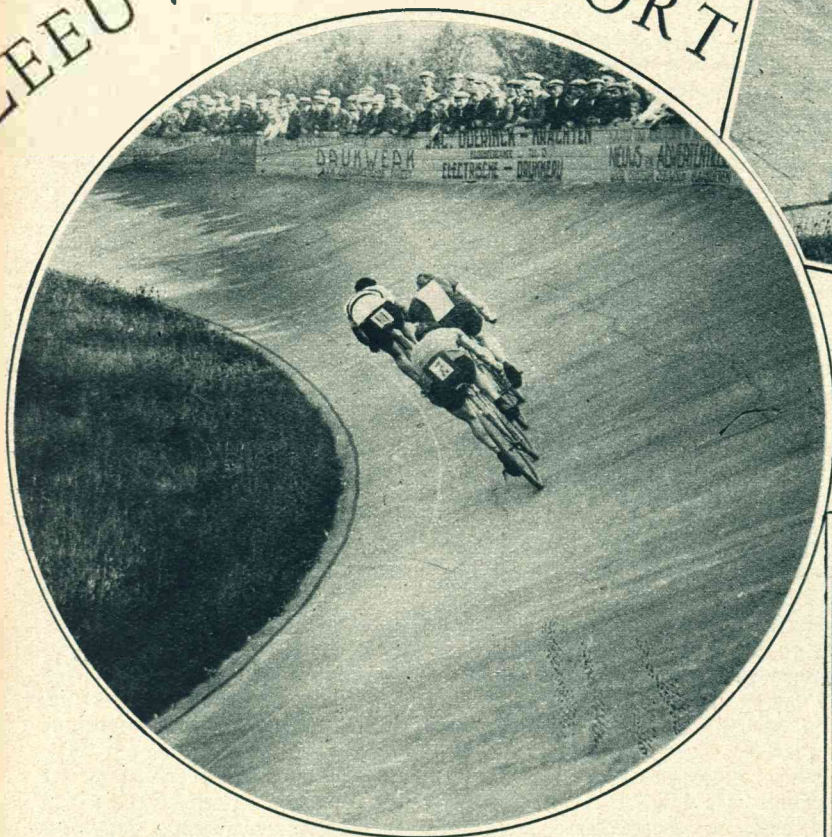

Te Kapellebrug hebben op Zondag 28 Augustus internationale wielervedstrijden plaats gehad, die zich als altijd in een groote belangstelling mochten verheugen. Overzicht van de eenige wielervedbaan in onze provincie.

Start van het hoofdnummer, den koppelwedstrijd over 80 K.M., waaraan 2 Hollandsche, 2 Belgische en 2 Duitsche koppels deelnamen. Overwinnaars werden: O. de Bruijcker—Rals (België), 2 Picavet—Oderie (Holland).

ZEEUWSCHE SPORT

In de bocht.

Een spannende sprint, die door v. d. Horst werd gewonnen.

De Vlissingsche Roei- en Kanovereeniging „Luctor et Emergo” heeft het loffelijk initiatief genomen om kanowedstrijden te organiseren in 't Kanaal door Walcheren. Foto van onze eenig roei- en kanoclub „Luctor et Emergo”.

De start van de finale der 1 K. M.-race, die door een ploeg van „Luctor et Emergo” werd gewonnen.

HET GEHEIM VAN DE SPREEKKAMER

door H.K. WEBSTER

No. 5

U zegt, dat u op uw horloge gekeken had. Maar hoe weet u, dat uw horloge precies gelijk was?"

"Het loopt heel nauwkeurig," zei de instrumentmaker.

"Voor u misschien nauwkeurig genoeg," zei de coroner. "Maar in deze zaak kan de kwestie der verschillende tijdstippen van 't allerhoogste gewicht blijken. Kunt u ons eenig bewijs geven voor de betrouwbaarheid van uw chronometer?"

"Ik had hem om twaalf uur nog vergeleken met de kantoor klok."

"En loopt uw kantoor klok dan zoo buitengewoon nauwkeurig?"

"Dat moet ze wel," zei de getuige.

"Weest u zoo goed, ons uit te leggen, wat u bedoelt."

"Het is een elektrische klok. Ze loopt op denzelfden stroom als alle andere klokken in het gebouw, en ze worden elk uur geregeld naar telegrafische mededeelingen van het observatorium te Washington. Alle klokken in ons gebouw loopen altijd goed."

"Zou er niet eens één in de war kunnen raken of stil blijven staan?" vroeg de coroner.

"Neen, omdat ze alle op denzelfden stroom loopen. Als er met één iets niet in den haak was, dan zouden alle klokken in het heele gebouw stil blijven staan."

"Dat is alles," zei de coroner. Maar de procureur wenschte nog een vraag te stellen.

"Dr. Armstrong onderhield zich met u op volmaakt natuurlijke, ongedwongen toon, nietwaar?"

"Ja, mijnheer."

"Hij scheen niet in een toestand van ongewone opwindung, is 't wel?"

"Volstrekt niet, mijnheer. 't Eerste oogenblik dacht ik, dat hij een beetje gedrukt scheen, maar anders was er niets aan hem te merken, mijnheer."

"Dat is alles."

De dokter nam zijn plaats in de getuigenbank weer in.

"U was onafgebroken in uw spreekkamer, dokter, van, laat ons zeggen, half twaalf tot kwart over twaalfen?"

"Als dat laatste het tijdstip is, waarop ik naar beneden ging, ja, mijnheer."

"Hoorde u eenige geruchten in Dr. Marshall's kamer, die u op de gedachte brachten, dat daar wel eens iets niet in orde kon zijn?"

"Hoegenaamd niets."

"Wat zoudt u zooal hebben kunnen hooren op uw plaats aan uw bureau? Zoudt u een normaal gesprek in het aangrenzend vertrek hebben kunnen volgen?"

"Nee, mijnheer."

"Maar als er met verheffing van stem gesproken werd, zooals bij een twist?"

"Dan veronderstel ik wel, dat ik eenige woorden zou hebben kunnen opvangen."

"En wanneer er een worsteling op leven en dood had plaats gehad, zooals men van een man met Dr. Marshall's fysiek wel zou mogen verwachten bij een poging tot worging, dan zoudt u er naar menselijke berekening wel iets van hebben moeten hooren?"

"Daar ben ik van overtuigd."

"En u hoorde niets?"

"Hoegenaamd niets."

"U weet heel zeker, dat de dokter niet om u heeft gebeld?"

"Niet na den laatsten keer dat ik bij hem was."

"Ik geloof, dat dit voor het oogenblik voldoende is," zei de coroner, "tenzij een van de juryleden nog een vraag zou wenschen te stellen. Is er nog iets, waarover u opheldering verlangt, heeren?"

Er volgde een korte stilte op die vraag. Wat mij betreft, ik kon aan niets anders denken dan aan die geheimzinnige vijf-en-dertig minuten tusschen tien over half twaalf, toen Gwendolen Carr, wanneer haar getuigenis tenminste betrouwbaar was, den dokter levend en wel aan zijn bureau zittend had achtergelaten, en kwart over twaalf, toen de assistent het aangrenzend vertrek verlaten had voor zijn boodschap bij den instrumentmaker. Vijf-en-dertig minuten van stilte. Ik kreeg weer dezelfde ellendige gewaarwording van den vorigen avond, toen Jack Marshall me schor toegefluisterd had „vergif!" Het scheen me toe of ik, dwars door de kleurloze leegte van die vijf-en-dertig minuten, het woord „verraad" in vurige letters geschreven zag.

Ik geloof, dat de groeiende spanning van die oogenblikken, terwijl we zaten af te wachten, of een der juryleden soms van het aanbod van den coroner gebruik zou maken, door alle aanwezigen in de zaal gevoeld werd. Ik ben ervan overtuigd, dat de getuige zich daarvan óók bewust was, want ik kon zien, dat hij een beetje bleeker werd en wat vlugger adem haalde. Maar de spanning werd dadelijk gebroken, toen een der juryleden het woord nam. Het was een klein mannetje met een wezelgezicht en een fluitende stem. „Ik zou graag weten," zei hij, „wat er in dat pakje zat, dat u van den instrumentmaker meebracht."

De belachelijke futiliteit van die vraag, gesteld door die seniele, slissende stem, veroorzaakte een onderdrukt geginnik in de zaal. Zelfs de meest beschaafde toehoorders glimlachten, en de coroner zelf, die met gestrengen ernst stilte beval, kon niet verhelpen, dat er iets twinkelde in zijn oogen, toen hij de vraag herhaalde.

Maar de assistent scheen niets lachwekkends in de vraag te zien, en even-

min protesteerde hij tegen de impertinentie ervan. Hij antwoordde op ernstigen toon: „Het was een nieuw injectie-spuutje. M'n vorig exemplaar was gevallen en de naald was afgebroken. Zoo'n instrumentje is onmisbaar voor iemand van mijn beroep. Zoodra ik kon, ging ik dus naar de zaak van mijn vriend en kocht een nieuw."

Daarna werden er andere getuigen geroepen, getuigen wier verklaringen, van het standpunt van 't publiek gezien, véél sensationeeler waren dan de tevoren afgelegde. Pomeroy, de beroepsbandiet, tegen wien men den vorigen avond zulk prachtig en compleet bewijsmateriaal had meenen te hebben, bleek een juweel van 'n alibi te hebben; en Dr. Marshall's juwelier getuigde, dat de vermeende robijn, die men in Pomeroy's zak had gevonden, niets dan een imitatie was. De echte steen lag veilig en wel in de brandkast van den vermoorde.

Het moet voor de andere toehoorders heel dramatisch geweest zijn, dat plotseling ineensstorten van die schijnbaar zoo onaanvechtbare theorie over de misdaad, die alle aanwezigen, behalve misschien de coroner, de procureur en ikzelf, zonder aarzelen hadden aangenomen. Maar wat mij betreft, al mijn gedachten waren geconcentreerd op heel iets anders; op het kleine, gebogen, glinsterende stukje staal op het tapijt in Dr. Marshall's spreekkamer, dat ik eerst gehouden had voor een kromme speld; het ding, dat ik had opgeraapt, en toen weer zorgvuldig op zijn plaats gelegd, spottlachend om mijn eigen gedoe. Ik wist nu wat het was. Het was het afgebroken einde van een holle injectie-naald.

„Jack, beste jongen, tracht nu toch wat tot kalmte te komen en een stukje te eten. Heusch, ik voor mij geloof geen oogenblik, dat een onschuldige zal moeten boeten voor den moord op je vader. Cliff hier zal daarvoor zorgen. Jij en ik zijn onschuldig, en ik ben overtuigd, dat Dr. Armstrong dat óók is. En die overtuiging is volstrekt niet geschokt door wat er vanmorgen gebeurd is, al was 't natuurlijk maar al te duidelijk, waar Mr. Cromwell naar toe wilde. We zullen allemaal ellendige dagen doormaken, totdat alles opgehelderd is, maar opgehelderd moet 't tenslotte worden. Kom, probeer nu eens zoo'n versch broodje; ze zijn heerlijk. En zet nu eens niet zoo'n vertwijfeld gezicht meer."

We zaten te lunchen in een onmogelijk klein melksalonnetje vlak bij het Paleis van Justitie. De coroner had de zitting slechts voor een uur geschorst, zoodat het ondoenlijk was, verder in de stad een behoorlijker instituut te gaan opzoeken.

Madeline had de spanning van deze eindeloze morgenuren verdragen met een moed en een beheersching; die ik niet genoeg kon bewonderen. Maar hoe meer ik haar stiefzoon gadesloeg, hoe minder ik van hem begreep. Hij had nooit den indruk op me gemaakt van een zwakkeling, die niet in staat zou zijn, een crisis als een man te doorstaan, en toch had 't nu allen schijn, of hij dat inderdaad was. Madeline had gezegd, dat er moeilijke dagen voor hen allen zouden aanbreken. Maar dat was heel zacht uitgedrukt, wanneer het proces verder zou geleid worden in de richting, die het dien morgen genomen had. Maar het zou oneindig harder zijn voor Madeline dan voor Jack. Haar naam zou aan dien van den verdachten dokter gekoppeld worden met de ellendigste insinuaties. Wanneer zijn schuld bewezen werd, zou onvermijdelijk het vraagstuk van haar eigen eventuele medeplichtigheid aan de orde komen.

Onder de gegeven omstandigheden had Jack zich behooren te vermannen, hij had haar moeten bemoedigen en beschermen, inplaats van zelf bij haar steun te zoeken.

Het korte uur, dat de coroner ons had toegedacht, was bijna verstreken, en we stonden juist van ons tafeltje op, toen ik achter ons een stoel hoorde wegschuiven. Een seconde later stond tot mijn verrassing mijn vriend Jeffrey naast ons en ging recht op Madeline af. De woorden, die hij tot haar richtte, vond ik tamelijk merkwaardig, niet om wat hij zei, maar om wat hij verzuimde te zeggen.

Hij sprak geen enkel woord van deelneming in haar verlies, maar had het uitsluitend over de gebeurtenissen tijdens de zitting, die hij scheen te hebben bijgewoond, en trachtte haar te bemoedigen met de overweging, dat 't nu in elk geval spoedig achter den rug zou zijn.

En plotseling, terwijl hij met haar stond te praten, kwam de gedachte bij me op, dat hij haar sinds den dood van haar man al gesproken moest hebben. En we hadden toch pas den vorigen avond tijdens het diner het bericht gehoord. Het was moeilijk denkbaar, dat hij den vorigen avond, terwijl Jack en ik naar het Grosvenor waren, bij haar thuis zijn opwachting zou hebben gemaakt, laat staan zou zijn toegelaten — tenzij hij in werkelijkheid op veel vertrouwelijker voet met haar stond, dan hij tegenover mij had laten blijken. En terwijl hij met haar stond te praten, leek het me bovendien, of er wat meer kleur op haar wangen kwam, en haar oogen levendiger begonnen te schitteren; ze scheen minder koel en beheerscht dan even te voren.

We lieten hem achter om zijn onderbroken lunch voort te zetten en reden, tamelijk zwijgzaam, naar het Paleis van Justitie terug.

Wat er in Jack omging, kon ik onmogelijk achterhalen. Hij had heel weinig aandacht aan Jeffrey geschonken en nauwelijks twee woorden tegen hem gezegd. Hij scheen geheel verdiept in zijn eigen ondoorgroendelijken gedachtengang. Ik wist, dat ook hij als getuige zou worden voorgeroepen, en maakte me werkelijk eenigszins bezorgd over zijn mogelijke houding in de getuigenbank.

Het was bijna een half uur na het tijdstip, dat de coroner had vastgesteld

voor de voortzetting van het onderzoek, toen deze, vergezeld door den procureur en een derden man, dien ik niet kende, te voorschijn kwam uit de raadkamer. De procureur en de vreemde gingen binnen de balustrade zitten en zetten op fluisterenden toon een gesprek voort.

Zoodra men orde in de zaal had gebracht, riep de coroner den eersten getuige voor den middag op: John Roscoe Marshall.

Hij beantwoordde de gewone aanvangsvragen met een lusteloosheid, die me onmiddellijk verried, dat het geheimzinnig probleem, waarin hij zich tijdens de lunch zoo somber had zitten verdiepen, hem nog steeds vervolgde.

Het duurde echter niet lang, of de coroner wist zijn aandacht te verlevendigen. „U hebt uw vader gisterenmorgen nog gezien, mijnheer Marshall, vóór hij naar zijn bureau in de stad ging?”

„Ja, mijnheer.”

„Zag u hem slechts vluchtig, of onderhield u zich eenigen tijd met hem?”

„Ja, mijnheer, wij ontbeten samen. We hebben ook wat gepraat.”

De coroner leunde over de tafel toen hij de volgende vraag stelde. „Hebt u ook opgemerkt, of er op dat tijdstip aan den hals van uw vader eenig wondje of schrammetje te zien was, of iets, dat zoo'n wondje of schram zou kunnen zijn, doch bedekt was met een stukje kleefpleister?”

„Nee, mijnheer,” antwoordde de getuige eenigszins verbaasd, „er was niets van dien aard te zien.”

„Ik veronderstel, dat u bedoelt,” ging de coroner voort, „dat u niets van dien aard hebt opgemerkt?”

„Neen, mijnheer, ik bedoelde, dat er niets dergelijks was. Mijn vader had

de gewoonte om gedurende het gesprek, vooral wanneer hij een beetje opgewonden was, telkens zijn hoofd achterover te houden en zijn kin heen en weer te bewegen, alsof zijn boord hem te veel knelde. Ik merkte dat gisteren weer in 't bijzonder op, en ik weet zeker, dat er geen wondje of pleister boven den rand van zijn boord te zien was.”

„Dat is alles, mijnheer Marshall,” zei de coroner.

Jack keek hem vol verbazing aan. „Bedoelt u, dat u al met me klaar bent?” vroeg hij.

„Voor het oogenblik wel. Ik zal u misschien later nog eens nodig hebben. Voorloopig kunt u naar uw plaats gaan.”

Onmiddellijk daarna werd Madeline opgeroepen, en tot mijn groeiende verbazing werden haar nauwkeurig dezelfde vragen gesteld als daareven aan haar stiefzoon. Haar antwoorden kwamen practisch op hetzelfde neer. Daarna kreeg ook zij verlof zich terug te trekken, maar met hetzelfde voorbehoud van een eventuele latere oproeping.

De vraag had reeds een soort van spookachtige nadrukkelijkheid gekregen, juist door haar schijnbare onbelangrijkheid en het aantal malen, dat ze herhaald was. En deze indruk werd nog versterkt, toen Gwendolen Carr in de getuigenbank werd teruggeroepen, uitsluitend om voor de derde maal deze vraag te hooren stellen.

„Juffrouw Carr, hebt u vóór elf uur veertig, toen u de spreekkamer verliet, aan den hals van Dr. Marshall zulk een wondje of zulk een stukje hechtpleister opgemerkt als u mij daarjuist hebt hooren beschrijven?”

„Nee, mijnheer.”

„Is u daar zeker van?”

„Heel zeker.”

Nog vóór ze die laatste woorden geheel had uitgesproken, werd mijn aandacht getrokken door een uitdrukking van schrik, bijna van ontzetting, die plotseling in haar oogen kwam. Ze scheen strak naar Jack te kijken, die, na de getuigenbank verlaten te hebben, naast mij was komen zitten. Ik volgde haar blik nog juist vlug genoeg om hem opzij te zien zakken, maar toch niet zóó vlug, dat ik zijn val kon verhoeden. Hij was volkomen bewusteloos.

In de koele, frissche lucht van de gang, waar we hem heengedragen hadden, kwam hij spoedig tot zichzelf, en de coroner zond een boodschap, dat hij naar huis kon gaan, daar het waarschijnlijk niet nodig zou blijken, hem nogmaals vóór te roepen.

Ik kon maar niet goed een verklaring vinden voor de uitdrukking van hevigen schrik, die ik een oogenblik op Gwendolen Carr's gezicht had gezien. Die scheen mij te intens en te radeloos, om enkel door 't gezicht van een flauwvalenden man verklaard te kunnen worden.

Maar de mededeelingen van den volgende getuige leidden me al heel spoedig af van dergelijke fijngesponnen bespiegelingen. Het was de vreemde, die met den coroner en den procureur uit de raadkamer gekomen was. Hij ontpopte zich nu als de door den coroner aangeezen medicus, die de lijkschouwing van den vermoorde had geleid.

„Deelt u aan de jury mede, wat naar uw meening de doodsoorzaak is geweest.” Dat was de vraag, die ik den coroner hoorde stellen, toen ik de zaal weer binnenkwam.

„De doodsoorzaak was oogenblikkelijke verlamming van het hart en de ademhalingsorganen, te wijten aan de aanwezigheid, in een noodlottige kwantiteit, van eenige nog niet gedetermineerde plantaardige alkaloïde.”

„Met andere woorden,” zei de coroner, „naar uwe meening is de overledene om het leven gekomen door vergif?”

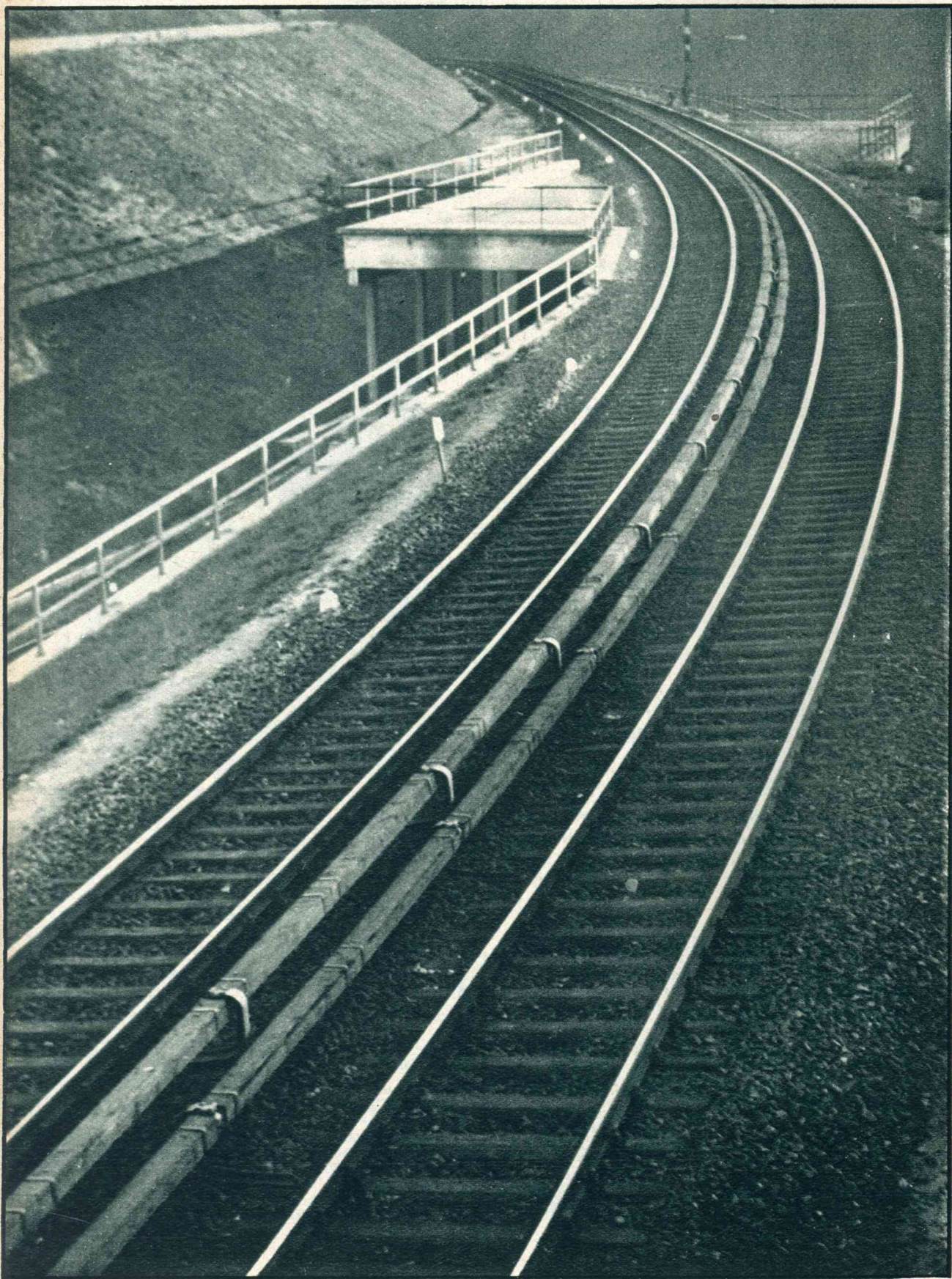
„Ja, mijnheer, zonder eenigen twijfel.”

„En wat was dat nu precies voor een vergif?”

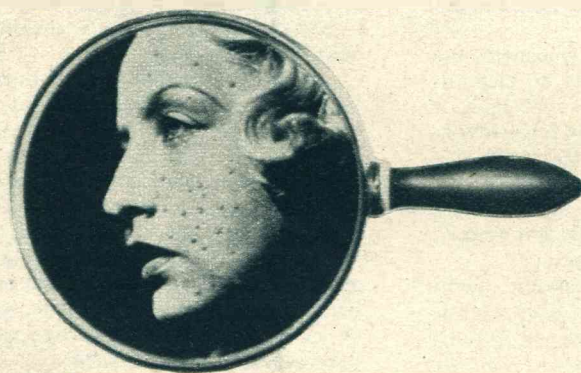
„Dat is een vraag,” antwoordde de dokter bedachtzaam, „die ik op het oogenblik nog niet met zekerheid kan beantwoorden.”

„U is er dus heel zeker van, dat 't niet een van de gewone, bekende vergiften is geweest?”

„Ja, mijnheer. Het is een vergif, dat ik in de practijk nog nooit heb ontmoet. Het moet een bijzonder snelle en doodelijke werking hebben. In dit geval ben

Waarom zou zij critiek vreezen?

Zij is gracieus, charmant . . . ieder erkent het! Toch wordt haar schoonheid becritiseerd - en zij weet dat die critiek gegrond is. Want het vergrootglas onthult meedoogenloos dat haar teint bedorven wordt door puistjes en andere geringe foutjes der huid.

Als zij slechts wist hoe gemakkelijk die critiek te voorkomen is! Twee maal daags een korte massage met het volle schuim van Palmolive zeep en warm water, gevolgd door een afwassing, eerst met warm, daarna met koud water - en in korten tijd is de huid zoo zacht en frisch als die van een schoolmeisje!

Past u deze methode eens toe! U zult versteld staan van de goede resultaten. Want de verjongende, heilende invloed der cosmetische olijen palmoliën, in Palmolive verwerkt, kan nooit worden overschat!

20 ct.

Behoudt de frissche teint der jeugd

Bekend maken wat ge
hebt aan te bieden,
is omzet vergrooten

ARENA
STATIONSPLEIN 12
HET VARIETE VAN ROTTERDAM
10330 TELEFOON 15918

10 Attracties

The Twinkling Five
De Hollandsche Revellers

The Kafka four
evoluties aan de Trapèze

Barandini
met zijn leuken August

Dr. Ostermayer
m.z. bekroonden schimmel

**Joe Hadges Biller
Comp.**
Dans Revue

Dagelijks 2.15, 8.30

Zondags 2.15, 5, 8.30

25 c. - 1.50 incl. bel.

**Wat
ONS ZEELAND**
U allemaal geeft . . .
voor 12½ ct. per week:

- 1e. Een mooi uitgevoerd weekblad vol actuele foto's en gezellige verhalen;
- 2e. Als inlage het gratis weekblad de „Humorist“, om eens gezond te lachen;
- 3e. Een gratis ongevallenverzekering voor abonné's;
- 4e. Het recht om tegen den zeer lagen prijs van maar 17½ cent per stuk, boeiende romans van bekende schrijvers te verkrijgen.

*Een heele week ontspanning, afleiding
van den dagelijkschen sleur, voor maar*

12½ cent

Dat geeft U een abonnement op **ONS ZEELAND**

De Mode eischt een Slanke Lijn

Zoo is het nu eenmaal. - De hedendaagsche Mode eischt vóór alles een Slanke Lijn. Een corpulent lichaam bederft het meest geraffineerde Parijsche model! En waarom zoudt U te dik zijn?

In de Facil-Pastilles vindt U een zekere en absoluut onschadelijke vermageringskuur. Dit kan door Duizenden worden bevestigd. Facil werkt zonder diët en is gebaseerd op het principe van „geleidelijk gewichtsverlies“.

Facil is verkrijgbaar in Apotheken en Drogisterijen à f 3.- per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken.

**Electrische Wasch- en
Wringmachines van
BRINKMAN & ZN.
geweldig!**

EENIGST SPECIAAL MAGAZIJN
Goudscheweg 70-72 - Tel. 55811
Filiaal Beyerlandschelaan 130
Telefoon 57042 - Rotterdam

WASCHMACHINES f 24.75, f 31.50
ELECTRISCHE - 85.-, - 95.-, f 110.-
WRINGMACHINES - 9.95, - 11.25

Geen wasch te groot - geen huis te klein!

DOELMATIGE PUBLICATIE
VAN UW ZAKENNIEUWS
IS VAN GROOT BELANG
VOOR UW ONDERNEMING

De Weleerw. Heer Pater L. Trossel, 12, Wijde Kerkstraat, Rotterdam, schreef ons:

„Wees zoo goed en zendt mij ten spoedigste 6 busjes BOOM's Asthmapoeder. Ik moet ze Woensdag meenemen naar Brazilië voor 'n zieken Pater, die ze steeds van u gebruikt.“

Boom's Asthmapoeder

geeft bij inademing direct verlichting bij Asthma en daaruit voortkomende borstbenauwdheid en borstbeking. Alleen echt met den naam BOOM. Verkrijgbaar in apotheken en drogisterijen à f 1.25 per groote verzegelde doos. Op aanvr. gratis en franco een proefdoosje fa. A. M. Boom, Arnhem 12

ik er zeker van, dat de dood oogenblikkelijk na de toediening ervan is ingetreden."

"Hebt u ook kunnen vaststellen," vroeg de coroner, „op welke wijze het werd toegediend?"

"Ja, mijnheer. In de maag was geen enkel spoor te vinden. Het werd onderhuids ingespoten, waarschijnlijk door middel van een injectiespuitje. Ik vond een prik in den hals. Het uiterst kleine wondje was met een stukje kleefpleister dichtgemaakt."

"Is het naar uw meening mogelijk," vroeg de coroner, „dat het gif werd toegediend door de hand van den overledene zelf?"

"Nee, mijnheer, en wel om drie redenen. Eerstens maakt de richting van den prik 't bijna onmogelijk, dat de overledene dien met eigen hand zou hebben kunnen toebrengen. Ten tweede moet de dood ontwijfelbaar zijn ingetreden vóór hij tijd zou hebben kunnen vinden, het wondje op de genoemde wijze met hechtpleister te verzorgen. En ten derde werd de injectiespuit, waarmee het vergif werd toegediend, niet op of bij den persoon van den overledene gevonden."

"Zoodat er bij u geen twijfel bestaat, of het gif werd Dr. Marshall ingespoten door een andere hand dan de zijne?"

"Geen twijfel hoegenaamd, mijnheer."

Er volgde een korte stilte op die verklaring. Het grootste deel der toehoorders, ikzelf niet uitgezonderd, wendde zich onwillekeurig om naar Armstrong, boven wiens hoofd de inktzwarte wolken van verdenking zich al dichterschenen samen te pakken. Hij was zich blijkbaar niet bewust van die talloze starende oogen. Hij leek verstart in zijn kaarsrechte houding, en zijn heldere oogen achter ronde brilleglazen waren strak op den getuige gericht.

"Dr. Schmidt," hernam de coroner na een halve minuut, „zat er naar uw meening een bepaalde bedoeling voor bij het inspuiten van het gif onmiddellijk in de halsslagader?"

"Ja, mijnheer, ongetwijfeld. Dit is een enorme ader, die regelrecht naar het hart leidt, welk orgaan het meest van het vergif schijnt geleden te hebben. De uitwerking ervan was belangrijk sneller, doordat 't juist op deze wijze werd toegediend. Het slachtoffer kan nauwelijks tijd gehad hebben om een kreet te slaken."

"Meent u, in uw hoedanigheid van geneesheer, dat het gemakkelijk is, de ader, waarvan u spreekt, te raken met een enkelen prik van een injectie-naald?"

De kleine Duitsche dokter in de getuigenbank schudde heftig het hoofd. „Integendeel, mijnheer," zei hij, „het was, uit chirurgisch oogpunt gezien, een buitengewoon knappe en handige operatie."

"Met „de operatie" bedoelt u den moord?" vroeg de coroner.

"Juist," knikte de getuige. „Van technisch oogpunt uit kan ik de daad niet anders beschouwen dan als chirurgisch ingrijpen."

"U zoudt dus geneigd zijn, de daad toe te schrijven aan 'n collega van u?"

"Niet alleen aan een collega, maar aan een buitengewoon knappen collega," zei de getuige, „behalve natuurlijk, wanneer de steek slechts door blind toeval die richting zou gekregen hebben. In één van de honderd gevallen zou het kunnen gebeuren, dat een steek in den hals, op goed geluk met zulk een instrument toegebracht, de halsslagader bereikte. We kunnen natuurlijk niet met volstrekte zekerheid zeggen, dat we hier niet met dat ééne geval te doen hebben, maar waarschijnlijk is dat allerminst. Ik mag óók nog wel opmerken, dat het gebruik van een zóó ongewoon en zeldzaam vergif wel zéér sterk in dezelfde richting wijst."

De coroner had nog een vraag te stellen. „Zou het naar uw meening mogelijk zijn geweest, Dr. Schmidt, dat de operatie verricht is ondanks krachtigen tegenstand van den aangevallene?"

"Er zijn slechts twee mogelijkheden," antwoordde de getuige zeer ernstig. „De richting van den steek was neerwaarts. Om dien te kunnen toebrengen, moet de operateur in de gelegenheid zijn geweest, zijn slachtoffer zeer dicht te naderen. Hij heeft óf achter Dr. Marshall gestaan, óf hij heeft achterover in een stoel geleund, terwijl de dokter over hem heen gebogen stond. Hij moet gelegenheid hebben gehad, diens keel met zijn vingers aan te raken, zonder eenige achterdocht te wekken. De geringste instinctmatige tegenstand, als gevolg van het zwakste vermoeden betreffende zijn bedoeling zou iedere poging absoluut verijdeld hebben."

De coroner riep niet onmiddellijk den volgenden getuige op. Hij zat daar aan zijn lessenaar met een kleine enveloppe in zijn hand, en hoewel hij zijn oogen had neergeslagen, scheen hij er toch niet naar te zien.

Ik keek eens tersluiks naar de juryleden. Ze zaten daar, stuk voor stuk met dezelfde eigenaardige, starre uitdrukking op hun gezicht, die ik op dat van den coroner gezien had. Géén van heen keek in de richting van Dr. Armstrong. Hun ontzetting over de misdaad, die hij begaan had, die hij moest begaan hebben, omdat niemand anders er de gelegenheid toe kon hebben gehad, scheen het hun onmogelijk te maken, hem aan te zien.

Maar er zou nog meer volgen. De wolk van verdenking zou zich nog meer verdichten — zoodat het vermoeden tot zekerheid werd.

Reeds riep de coroner den volgenden getuige. „Thomas Mealy."

In den man, die in antwoord op dezen oproep naar voren kwam, herkende ik onmiddellijk den jongen politiebeambte, dien men den vorigen avond had achtergelaten om de plaats der misdaad te bewaken.

Na de gewone vragen, die dienden om de jury ervan in kennis te stellen wie hij was en hoe hij met de zaak in verband stond, overhandigde de coroner hem de enveloppe, die hij voor zich op tafel had liggen. „Maakt u die open," verzocht hij, „en vertelt u de jury, of u weet, wat dat voor een voorwerp is, dat zich hierin bevindt."

"Nee meheer, dat weet ik niet."

"Herkent u het ook niet?"

"U bedoelt of ik 't al es meer gezien heb? Jawel, meheer."

"Vertelt u de jury, waar en wanneer u het gezien hebt."

"Gisteravond laat, meheer, nadat de inspecteur met de jongens weg was gegaan. Ik liep zoo'n beetje rond te neuzen, zonder erg, en toen zag ik opeens wat glimmen op 't karpert, meheer. 't Leek iets van staal, en 't stond half over-eind, en ik was bang, dat ik erin zou trappen en 't in mijn voeten krijgen as ik verder liep. Daarom heb ik 't maar opgeraapt, en u heb 't daar nou in uw handen, meheer."

"U weet heel zeker, dat dit 't ding was, dat u opgeraapt hebt?"

"Ja, meheer."

"Vertelt u ons eens precies, waar het lag, toen u het oprapte."

"Nou, 't lag op 't karpert, meheer, in de spreekkamer van den dokter, twee of drie stappen van 't bureau vandaan, zoogezegd."

"Wat deed u ermee, toen u het had opgeraapt?"

"Ik stopte 't in dat enveloppie daar en stak 't in me zak, en vanmorgen heb ik 't an de inspecteur gegeven."

(Wordt voortgezet.)

Vingeroefeningen.

Belangstelling op de klompenbeurs voor de prijsklompen.

KLOMPEN- BEURS

Mannen van 't vak.

te Clinge

Klompen voor den handel en luxe-
soorten. De juffrouw past de
elegante modellen.

Demonstratie met een electrisch
gedreven boomzaag, die door
één man kan worden bediend.

Hoe met de ouder-
wetsche zaag wordt gezaagd,
waarvoor drie man noodig zijn.